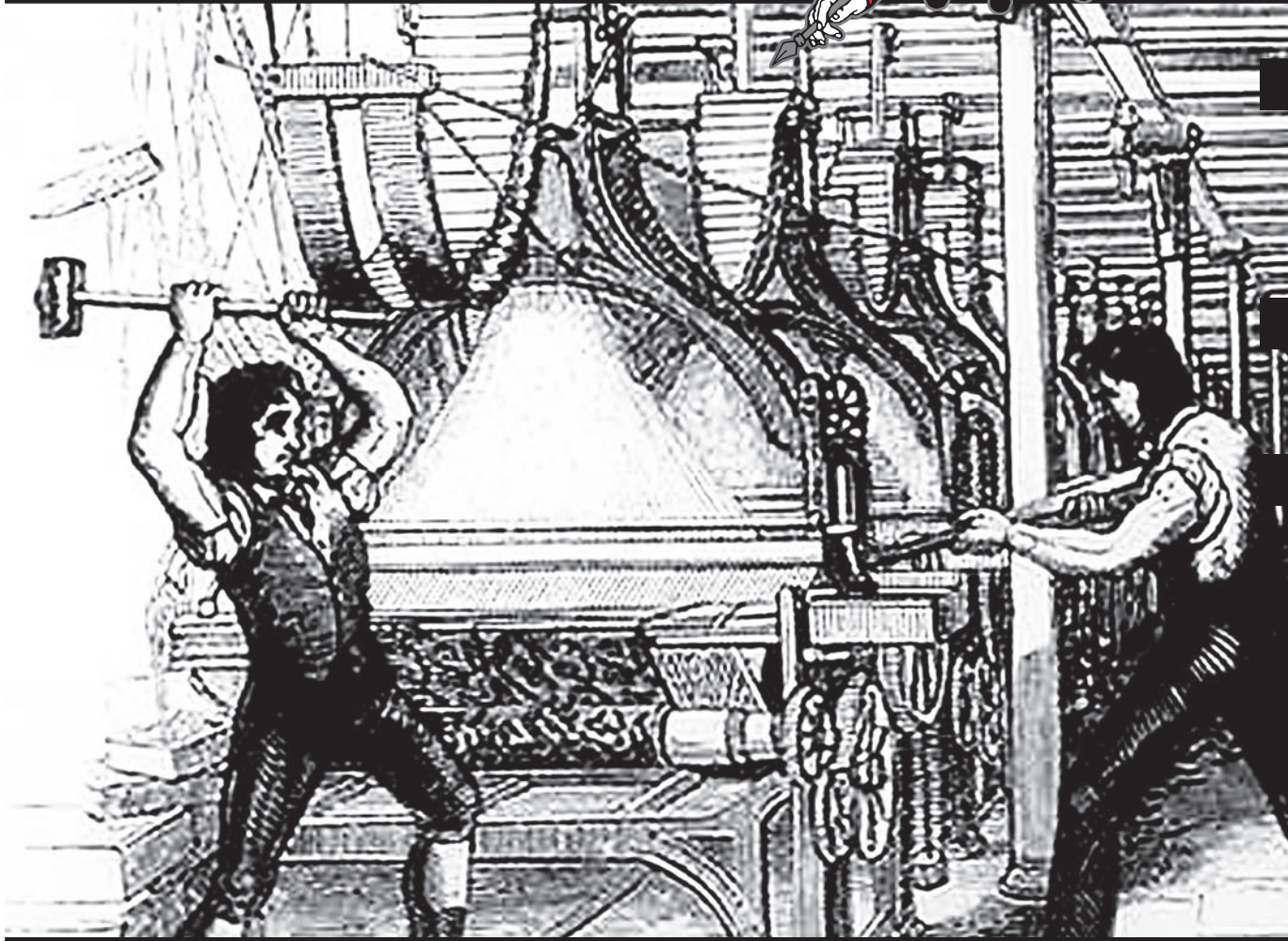

DE NAR

A N A R C H I S T I S C H E K R A N T

p.3-5 Asielbeleid
De gevolgen van de nieuwe asiel-procedure — Communiqués vanuit het gesloten asielcentrum in Vottem — De prijs van de democratie

p.6-7 Dossier Technologie
DEEL1: De vernietiging van de eerste machines

p.9 Enkele reis naar de rechtbank

En verder:
Hongerstaking in Leuven; Terugblik op de rellen in de Franse banlieues

Rubrieken:
Anarchist Black Cross; Kroniek; Berichten uit de wereld van gesloten centra en deportaties; Vegan Deli-corner; aNargenda...

Kroniek van een onaangekondigde dood 39 dagen hongerstaking in Leuven

Op zondag 9 juli gingen een 25-tal mensen zonder verblijfsvergunning in het bezette Sint-Michielscentrum van Leuven in hongerstaking. Dit was hun antwoord op de halsstarrige weigering van de gehele politieke kaste om ook maar enig antwoord te bieden op de maandenlange acties van mensen zonder papieren in heel België om een nieuwe massale regularisatie te bekomen. Het belofde een harde confrontatie te worden, daar Minister van Binnenlandse Aangelegenheden Dewael, en zijn majoors, Roosemont (hoofd van de Dienst Vreemdelingenzaken) en Bob Pleysier (chef van de dienst Fedasil, die de vluchtelingenkampen van de overheid beheert) meerdere malen te kennen gaven dat ze onder geen beding meer zouden plooiën voor een hongerstaking.

De laatste liet, ter illustratie van zijn hardvochtigheid, niet minder dan 4 hongerstakingen in vluchtelingenkampen met politiegeweld beëindigen. Het migratiebeleid dat deze heren ontplooiën eist jaarlijks duizenden doden, bij repatriëringen, aan de grenzen van het fort Europa en in de kampen die ze lieten bouwen. De gezondheid van een hongerstaker zal hen dus prei wezen, tenzij ze er hun politieke carrière zouden door op het spel zetten, wegens de heisa die dit met zich meebrengt.

De strategie van de beleidsmakers bij de laatste hongerstakingen rond dit thema is grondig aangepast. In tegenstelling tot de veelvuldige persverklaringen in het verleden over de schandaligheid van een hongerstaking als chantagemiddel in een democratie, bewaren de politici en ambtenaren tegenwoordig in

de media het stilzwijgen en laten anderen de kastanjes uit het vuur halen. En bij elke hongerstaking wordt de limiet voor een reactie wat verder verschoven. Naarmate er meer ervaring is met hongerstakingen weten de beleidsmakers beter waar de kritische grens ligt: het moment waarop de mensen werkelijk geconfronteerd worden met de reële mogelijkheid dat ze blijvende letsels overhouden aan de hongerstaking, eventueel het bewustzijn riseren te verliezen. Wanneer dat moment is aangebroken functioneren ook de hersenen, bij gebrek aan voeding, heel anders dan normaal. Mensen zijn labiel, emoties en gedachten werken op een andere manier dan normaal. Vandaar het belang om enkel mensen rond jou te hebben die je zeer goed kent, en weten hoe ver je wil gaan en die je rotsvast vertrouwt.

Tijdens de eerste weken van de hongerstaking gebeurt er dan ook weinig spectaculairs. Het is wachten, en afzien natuurlijk. Niet vergeten dat bij het niet opnemen van voldoende voeding de spieren langzaam afbreken en dat doet pijn. Het is bovendien zeer heet die dagen van juli.

Twee weken na de start van de hongerstaking komt Roosemont een eerste keer langs... zonder onderhandelingsmandaat echter. In zijn zog volgt volksvertegenwoordiger Stijn Bex (Spirit) die voorzitter was van de kamercommissie die de nieuwe verstrengde vreemdelingenwet eerder dit jaar klaarstoomde. Er is bij de hongerstakers en ondersteuners geen klare beslissing genomen om politici en beleidsmensen buiten te houden die niet komen om te onderhandelen en dat zal de mensen later parten spelen. De twee heren komen de mensen onder druk zetten. Roosemont speelt de hardliner en zegt dat een hongerstaking de beslissingen van zijn dienst niet beïnvloeden. Bex is de sympatieke knul > p.2

M E M O DE VOLGENDE TWEE MAAND

Ik stem niet, ik slijp nog wel even mijn mes!

23 september 2006, Herdenkingsbetoging voor Semira Adamu, 14u, Brussel Noord.

Verkiezingshetze, we zouden het haast vergeten; het zijn alweer gemeenteraadsverkiezingen. Onze boodschap: vernietigen die boel!

Bevrijd de pompoenen! Kamera-den en kameradinnen vegan-jagers, het pompoenenseizoen wordt weldra voor geopend verklaard. Gebrek aan inspiratie? <http://www.denar.be/pbf>.

DE NAR IS STEEDS OP ZOEK NAAR:

financiële steun; mensen die willen helpen met verspreiding; inhoudelijke bijdragen aan de strijd; plaatsen waar we onze strijd (het hoe en wat van De Nar) kunnen komen toelichten; mensen of organisaties die een benefiet voor De Nar willen doen; verdeelpunten en mensen die willen meehelpen met de verdeling (o.m. afhaling van gedrukte Narren)

> *p.1* die een lijst vraagt van de mensen over wiens dossier de aktie gaat. Hij zou ervoor zorgen dat deze dossiers opnieuw bekeken zouden worden. Feit is dat sommige van die dossiers nog nooit bekeken zijn en dat er geen politiekers nodig zijn om ervoor te zorgen dat die dossiers bekeken zouden worden. Dat is gewoon de taak van de Dienst Vreemdelingenzaken. Op het einde glipt de man nog even naar binnen om de mensen met aandrang aan te zetten om te stoppen met de hongerstaking.

De week daarop beginnen de eerste medische en psychische problemen. Sommige mensen hebben problemen met het ophouden van vocht. Een hospitalisatie met baxter wordt in dat geval voorzien. Alleen, geïsoleerd van andere kameraden, wordt het hard. Sommigen moeten de strijd staken. Maar vijftien zetten door. Onder hen twee vrouwen. Zij zullen uiteindelijk meer dan 30 dagen hongerstaking (en dat kan best wel een unicum zijn in de Belgische strijdgeschiedenis).

Dewael en Roosemont trachten verdeeldheid te zaaien. Zogezegd bij toeval valt de beslissing om een 17-tal mensen op de lijst die Bex meenam, een verblijfsvergunning aan te reiken. Onder hen twee hongerstakers. Deze beslissen echter onmiddellijk om hun hongerstaking verder te zetten.

De vijftien hongerstakers stellen alle hoop trouwens op de 30ste dag. Het nieuws sijpelt immers door dat een groep hongerstakers in Brussel na 30 dagen met succes verregaande beloften voor een verblijfsvergunning heeft bedongen. Maar de 30ste dag bleef het ijsig stil, ook dag 31, 32 ... Het ministerie is heel goed op de hoogte van de toestand: dagelijks komt de politie immers uitgebreid informeren naar de stand van zaken. Tot nu toe bleken alle mensen die riskeerden serieus in medische problemen te komen, te stoppen met de hongerstaking. De minister heeft alle elementen in handen om te hopen dat de resterende 15 hongerstakers ook zullen stoppen zonder reactie van zijnentwege.

Maar de 15 blijken doorzetters. Dewael zendt Roosemont nogmaals naar Leuven. Deze zijn boodschap is nog steeds dezelfde: stop ermee. Voor zes onder hen werkt de zoveelste demotivatie. De hongerstakers zijn inmiddels nog met 9 en denken elke dag na over hoe ze de minister kunnen forceren tot onderhandelingen, want de toestand wordt nu wel erg kritisch.

Vijf onder hen nemen een radicaal initiatief: ze tekenen een zogenaamde wilsbeschikking. Als één van deze vijf bewusteloos valt – en na 36 dagen hongerstaking is die kans niet onbestaande, gegeven de medische toestand van de hongerstakers – dan valt er een dode. De dokters van het medisch begeleidingsteam alarmeren nu voor het eerst ook de minister. Deze reageert niet en hoopt nog altijd dat er ook langs

de andere kant bluffpoker gespeeld wordt. Meer nog: de minister poogt de mensen nog meer te demotiveren door het hoofd van de Dienst Vreemdelingenzaken op vakantie te laten vertrekken. Alle onderhandelingen moeten nu met het ministerie zelf gebeuren, maar daar wordt niet thuis gegeven.

Dinsdag 15 augustus, na 38 dagen hongerstaking, is het nog steeds windstil. Het is een verlofdag en marktrock in Leuven. Met allerlei akties trachten de ondersteuners de aandacht te trekken voor de precaire toestand. Dat lijkt te lukken, maar verandert niks aan de houding van de minister. Ten einde raad beslissen ze hun vertrouwen te stellen in de parlementair Bex om toch een onderhandeling te forceren bij de minister. Deze belooft om de dag erop een poging te wagen om minister Dewael te contacteren om te zien of er onderhandeld kan worden. Iedereen wacht die woensdag 16 augustus in spanning af. Er komt geen antwoord. Stijn Bex wordt opgebeld. Hij loopt stante pede naar de hongerstakers die op dat moment samen zijn met twee begeleiders. Enkele mensen, die telefonisch dit onaangekondigde blitsbezoek vernemen, trachten de mensen te overtuigen om Stijn Bex buiten te zetten. Maar zonder succes.

Het sermoeven van Bex is kort maar krachtig: de dossiers van de meer dan 200 mensen op de lijst worden opnieuw bekeken (dat wisten de aktievoerders drie weken tevoren ook al en het resultaat was dat de Dienst Vreemdelingenzaken nog wat troeven achter de hand hield, gezien er zeker nog een aantal mensen op die lijst konden geregulariseerd worden binnen de criteria die het ministerie nu handhaaft).

Ten tweede volgt er een laatste pleidooi: om de hongerstaking te stoppen. Immers, anders zouden er ongelukken gebeuren, aangezien er niks meer ging veranderen. Onder meer voor de vijf ondertekenaars van de wilsbeschikking heet dit niet meer dan een doodsb bedreiging. Inmiddels blijkt ook dat Bex die dag helemaal geen contact heeft opgenomen met de minister. Op eigen houtje, en na telefonisch overleg met Roosemont, op vakantie in Italië, besliste hij om nog een laatste poging te wagen de hongerstaking op ‘vreedzame’ wijze te breken. Met succes, want in verwarring en in paniek beslissen de hongerstakers om onmiddellijk te stoppen, en zich te laten opnemen in het ziekenhuis.

Enkele uren later lekt nog een nieuwtje uit: op het ministerie was ondertussen alles in gereedheid gebracht voor een gewelddadige interventie van de politie indien de hongerstaking niet beëindigd werd.

Nieuwe hongerstakers wezen gewaarschuwd: bereid je grondig voor op politie-interventies en laat politici en beleidsverantwoordelijken enkel binnen als ze komen onderhandelen.

Wat eraan vooraf ging... *Kerkbezetting in Leuven gevolgd door hongerstaking*

In het kader van de strijd voor papieren bereidde ook in Leuven een groep aktievoerders de bezetting van een kerk voor, zij het ietwat later dan in andere steden.

Net als in alle andere steden stootte de voorafgaande rondvraag om een leegstaande kerk of ander gebouw in handen van de katholieke kerk, die bij monde van de bisschoppen minstens in woorden beweerde achter deze strijd te staan, te mogen gebruiken, stevast op een njet. Alle argumenten waren goed: teveel kunstschaten in de kerk, geen toilet, tot ... ‘we zijn hiervoor te oud’.

In plaats daarvan werden allerlei alternatieven geserveerd aan de aktievoerders. Het zou veel beter zijn voor hun strijd indien ze in plaats van een permanente bezetting een rondreizend circus organiseerden dat alle parochies van groot-Leuven zou aandoen, om zo de massale steun van alle (katholieke) burgers van Leuven te verwerven dank zij koorgezangen en interventies tijdens de populaire misvieringen.

Na veel gepalaver en bij gebrek aan een beter alternatief, aanvaardden de aktievoerders het voorstel om één week te verblijven in de kerk van Don Bosco (Kessel-Lo) en één week in de Sint-Lambertuskapel van de universitaire parochie (Heverlee). Maar daarna, dat was van in het begin duidelijk, zou enkel nog een permanente plaats worden gezocht of aanvaard.

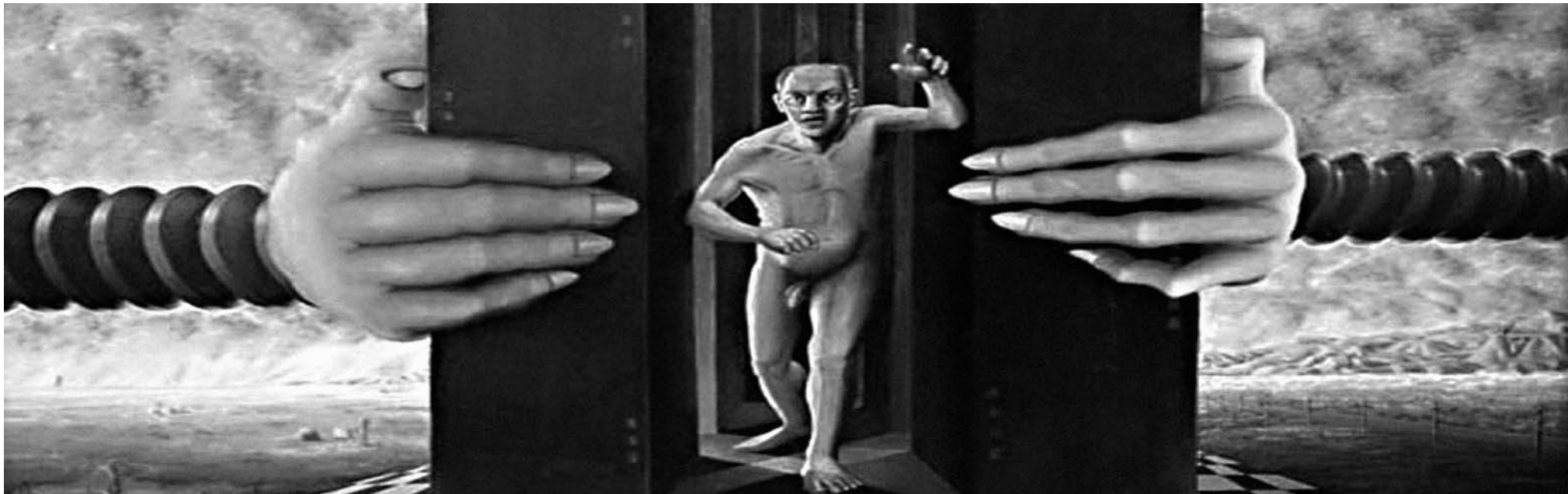
Het voor de gelegenheid wel zeer bonte gezelschap van stalinistische kommunisten (PVDA), geëngageerde pastoors en andere progressieve kristenen al dan niet voor het socialisme, rekende erop dat eens de boot vertrokken, het aktievel wel in het gareel zou blijven draven. Dat was evenwel buiten de waard gerekend van de vaste wil der aktievoerders om een lokaal te vinden dat als een permanente uitvalbasis voor het ontplooiën van hun akties kon dienen.

Toen na de eerste 14 dagen bleek dat geen nieuw kortstondig bezoek aan een kerk zou worden aanvaard, werd andere munitie bovengehaald: eerst werden alle kerken en de universiteit gesommeerd om geen permanente plaats ter beschikking te stellen, vervolgens werd gesteld dat ook de mogelijkheid tot kortstondige verblijfplaatsen in een kerk zou worden opgeschort, indien de bevelen van het triumviraat niet werden opgevolgd.

Gezien ook dit niet hielp – hoe zou het ook, de aktievoerders waren duidelijk niet geïnteresseerd in dit aanbod – werd er ten slotte gedreigd met politie-interventies. Maar zelfs deze ultieme druk bracht de aktievoerders niet op andere gedachten. Twee dagen na de afdreigingen wandelden ze doorgemoedereerd de toevallig wijd openstaande deuren van een kerk die en passant wel geschikt leek, binnen. Na wat woordenwisselingen met de priester was de buit gauw binnen: de priester stelde het naastliggende parochiecentrum royaal ter beschikking en enige tijd later, na een moeizame interne discussie, kwamen de leden van de kerkfabriek (de eigenaar van het katholieke vastgoed) meedelen dat ze het voldongen feit van de bezetting aanvaardden en dat de aktievoerders de veroverde plaats ‘zolang als nodig, maar ook niet langer’ konden gebruiken.

Inmiddels zijn een deel van de aktievoerders overgegaan tot een hongerstaking. Op 10 augustus gingen zij hun 33ste hongerdag in. De gezondheidstoestand van deze mensen is nu kritiek: sommigen onder hen verloren reeds 15 à 20% van hun gewicht, terwijl de gevaarzone rond de 10% ligt.

De verantwoordelijke minister, Dewael (VLD) en zijn trawanten, onder wie de PS-er Roosemont, *big chief* van de Dienst Vreemdelingenzaken, spelen inmiddels bluffpoker. Ze weigeren elke onderhandeling, in de hoop dat de hongerstakers hun aktie stopzetten vooraleer er ‘een accident’ gebeurt. De nakende verkiezingen in het vizier zijn ze als de dood voor de reactie van het Vlaams Belang bij een eventuele toegift. Enkele stemmen langs de bruin-rechterzijde wegen duidelijk meer door voor het politieke establishment van dit bestel dan de gezondheid en een oplossing voor de stemloze hongerstakers en hun bondgenoten. We hebben een naam voor dit cynische systeem: het kapitalisme! Weg Ermee!

De efficiënte scheiding tussen ‘geïntegreerd’ en ‘gedeporteerd’

De gevolgen van de nieuwe asielprocedure.

Het voorbije half jaar is er in België een golf geweest van kerkbezettingen en hongerstakingen door sans-papiers.. Van februari tot vandaag zijn er ongeveer 40 kerkbezettingen geweest en een veelvoud daarvan aan hongerstakingers. De over heel België vertakte structuur van UDEP (de organisatie van mensen zonder papieren) en de succesvolle bezetting van de St-Boniface kerk in Brussel die tot de regularisatie van tientallen vluchtelingen leidde, zorgde voor een dynamiek die niet meer te stoppen leek.

Met de hoge vlucht die de strijd nam, schoten ook de aasgieren wakker die in de aangewakkerde strijd lust een uitgelezen kans zagen om zichzelf op de politieke kaart te kunnen zetten. Overal verschenen op de vergaderingen van UDEP figuren ⁽¹⁾ die de mensen manipuleerden, de beslissingsmacht naar zich toetrokken en elke schijn van onafhankelijkheid van UDEP tov de sociale sector, de verschillende kerken, de vakbonden, en politieke partijen uitholden. Sommige lokale UDEP afdelingen begonnen steeds meer op mantelorganisaties van voornoemden te lijken. Er werd alles aan gedaan om de actieve initiatieven voor bezettingen (van kerken of andere gebouwen) tegen te houden. In de plaats werd de passieve deelname aan ware ‘kerkasiel’ tours ⁽²⁾ voorgesteld aan de radeloze sans-papiers. Moegetergd door de politieke praat en incapabel om zelf nog voorstellen tot actie naar voren te schuiven, beslisten de sans-papiers om de kerkasiel – tours te aanvaarden. In de plaats van de bezetting kwam het mediaspektakel van een welkomswoord door de priester (dit is geen bezetting van stoute ‘illegalen’, maar een welgemeend en hartelijk kerkasiel); het ellendige verhuizen van kerk naar kerk met als gevolg de onmogelijkheid om ook maar enige affiniteit te kunnen opbouwen met de omgeving; het succes van de gemakkelijke, formele, abstracte, mediageile steun en het gebrek aan daadwerkelijke, concrete solidariteit, enz.

De organisatie van dit circus bracht de totale vernietiging van elke niet-hiërarchische, collectieve structuur bij de lokale UDEP kernen met zich mee. De 3 eisen van UDEP (afschaffing van de gesloten centra, het onmiddellijke stopzetten van de deportaties en een algemene regularisatie) waren nog slechts woorden die ooit op papier hadden gestaan. In de realiteit bleef

er van de eerste twee niets meer over en werd de 3e volledig uitgehouden. Hierdoor was de beweging kreupel gemaakt nog voor ze volledig op snelheid kon komen. Het ontwikkelen van ideeën en het richting geven aan de strijd werd immers volledig onmogelijk gemaakt door de vele dubbele agenda’s van de aasgieren.

De laatste maanden zijn veel actievoerders overgegaan tot hongerstakingen. Er zijn hongerstakingen geweest in ‘open centra’ (kampen waar sans-papiers in asielprocedure gecontroleerd worden) zoals het klein kasteeltje in Brussel, de oude Britse militaire basis te Broechem en de voormalige militaire kazerne te St-Truiden; in het ‘gesloten centrum’ van Vottem (een met hoge omheiningen en prikkeldraad beschermde gevangenis waar sans-papiers na razzia’s of arbitraire arrestaties opgesloten zitten in afwachting van deportatie, zonder dat er een gerechtelijke procedure aan te pas komt); in kerken of parochiehuizen zoals oa de Notre Dame de la Lumière te Glain (Luik), de miniemenkerk te Brussel en het parochiehuis van de St-Michiels kerk te Leuven. De meeste van deze hongerstakingen werden in de pers volledig doodgezwegen, dit in schril contrast met de uitgebreide verslaggeving over de ‘humane amnestie’ voor ‘geïntegreerde’ ‘asielzoekers’ ⁽³⁾ of bv de mijmeringen van kardinaal Danneels over de geschikte plaats voor acties van ‘illegalen’.

Over wetsvoorstellen en regularisatie

Op het moment dat diegenen die de ideeën van UDEP dicteerden enkel nog over -al dan niet ‘humane’- regularisatie konden spreken, en diegenen die de kerken bezetten of opgesloten waren vaak wars van deze dictaten tot hongerstaking waren overgegaan, leek de grootste gemeene deler van dit geheel de hoop op een nieuwe regularisatiegolf. Niemand durfde het echter zo expliciet te zeggen, omdat de eis voor een dergelijke regularisatie al diegenen die nooit een asielvraag hadden ingediend, niet in orde waren met hun procedure of uitgeprocedeerd waren, buiten zou sluiten. Om deze regularisatiegolf te verwezenlijken, werd in samenwerking met Progress Lawyers Network zelfs een heus wetsvoorstel opgesteld, waarin de regularisatie van mensen die aan bepaalde criteria voldoen, wetelijk werd vastgelegd. Enkele politieke partijen zoals Ecolo en de PS verdedigden het wetsvoorstel in het parlement. Er werd geschermd ➤p.4

BERICHTEN UIT DE WERELD VAN GESLOTEN CENTRA EN DEPORTATIES...

Deze berichten zijn zeker geen volledige weergave van alles wat er gebeurt en plaatsvindt. De muren van de gesloten centra en de stille moordmachine van stiekeme deportaties laten maar weinig openbaarheid toe.

Deze berichten geven dan ook maar een beperkte weergave van wat er zich zoal afspeelt - in de hoop de discussie en actie tegen het moorddadige asielbeleid aan te scherpen. Soms gebeurt het dan ook dat een aantal gebeurtenissen geen verdere opvolging krijgen, en dat ligt meer aan de geslotenheid van het asielbeleid en de asielkampen dan aan onze onzorgvuldigheid...

Aarzel niet om berichten door te geven aan de Nar (contactgegevens op laatste pagina)

- 03/06 Betoging in Namen voor duidelijke en permanente regularisatie-criteria, het stopzetten van de deportaties en de sluiting van de gesloten centra.
- 13/06 De St Alène kerk in St-Gillis, Brussel wordt bezet door UDEP-Brussel.
- 17/06 15.000 Mensen nemen deel aan de nationale UDEP betoging in Brussel.
- 19/06 In Seraing wordt een kerk bezet door 10 sans-papiers.
- 22/06 Een tiental Iraniërs starten in de “Saints-Jean-et-Etienne des Minimes kerk” in Brussel een hongerstaking om de eisen van UDEP te ondersteunen.
- 23/06 De in januari 2006 geopende afdeling “kinderen en families” in het gesloten centrum van Vottem wordt terug afgeschaft. Sommige families worden vrijgelaten, anderen worden overgeplaatst naar andere gesloten centra.
- 25/06 In Hornu wordt een kerk bezet door 27 sans-papiers.
- 30/06 Nadat bij een interpellatie bleek dat de PS volledig achter het wetsvoorstel Dewael stond, besloot men bij UDEP Brussel om het kantoor van de PS in Brussel te bezetten.
- 04/07 Midden in de periode dat het wetsvoorstel Dewael door de verschillende instituties wordt gestemd, wordt de bezette kerk in Anderlecht brutaal ontruimd door oproerpolitie. 48 Papierlozen worden gearresteerd en opgesloten in afwachting van overbrenging naar een gesloten centrum. De ontruiming gebeurde op bevel van de burgemeester van Anderlecht, Jacques Simonet (MR), in samenwerking met Dewael en DVZ (Dienst Vreemdelingen-zaken). Verschillende mensen hebben de namiddag voor het politiecommissariaat doorgebracht om de overbrenging naar een gesloten centrum proberen tegen te houden. Dit is echter niet gelukt. (zie communiqués uit Vottem in deze Nar op p.3-4)
- 06/07 Op de dag dat het wetsvoorstel Dewael door het parlement gestemd wordt, betogen 500 mensen in Brussel tegen de politie-repressie, tegen alle deportaties, voor de afschaffing van de gesloten centra en voor regularisatie.
- 08/07 Vijftientwintig van de in Anderlecht opgepakte sans-papiers worden opgesloten in Vottem. Misschien verklaart dit de sluiting van de afdeling “kinderen en families” 2 weken eerder? Er wordt betoogd aan het gesloten centrum van Vottem om de vrijlating van de arrestanten te eisen.
- 08/07 Enkele mensen betogen aan het gesloten centrum van Steenokkerzeel (127bis) voor de afschaffing van de gesloten centra.
- 08-09/07 In het gesloten centrum van Vottem starten zo’n 16 mensen een hongerstaking om 2 andere gedetineerden te steunen die al meer dan 3 weken in hongerstaking waren.
- 10/07 In de bezette kerk te Glain start een tiental sans-papiers een hongerstaking.
- 21/07 Bij een identiteitscontrole wordt Alexis Nkurunga, een jonge Rwandees zonder papieren, in coma geslagen door de politie van St Josse.
- 24/07 De dienst vreemdelingenzaken belooft een verblijfsvergunning aan de hongerstakingers en de bezettersters van de miniemenkerk in Brussel.
- 01/08 Bij de 3e poging om Diallo Hawa, een Guineese vrouw, en haar kind van 2 jaar te deporteren, nemen de bewakers het kind de dag voordien weg van de moeder tijdens een bezoek. Op die manier is ze verplicht mee te werken onder de dreiging dat ze anders haar kind alleen zullen deporteren... De volgende dag wordt ze op het vliegtuig gezet zonder dat ze haar kind bij haar terugbrengen. Wanneer de passagiers aankomen begint ze te schreeuwen, waarop de deportatiebeulen haar in een wurggreep houden om haar het zwijgen op te leggen. Eén van de passagiers heeft dit gezien en gelukkig komt er al snel verzet van de andere passagiers, waardoor de deportatie kan worden tegengehouden.
- 08/08 Onder massale druk van militanten wordt Diallo Hawa vrijgelaten, of eerder weggejaagd uit het gesloten centrum van Steenokkerzeel (127bis).
- 09/08 De Iraanse bezetters van kerk in Etterbeek (Brussel) starten een hongerstaking.
- 13/08 Enkele mensen betogen aan het gesloten centrum van Steenokkerzeel (127bis) tegen Fort Europa en voor vrij verkeer en vestiging van personen. Er worden namen van opgesloten personen verzameld en telefoonkaarten uitgedeeld aan gedetineerden.
- 15/08 De ontruimde bezetters van de kerk in Anderlecht, opgesloten in het gesloten centrum van Vottem, starten een 24 uren hongerstaking om hun situatie aan te klagen, met de eis voor regularisatie van hun ‘administratieve situatie’ en de stopzetting van alle deportaties.
- 23/08 Solidariteitsbetoging in Brussel voor de bevrijding van de 48 bezetters van Anderlecht en die van de St-Bernard kerk, voor de afschaffing van de gesloten centra, voor de regularisatie van alle sans-papiers en de onmiddellijke stopzetting van de deportaties.

Dit overzicht werd afgesloten op 24 augustus 2006.

Ga zeker eens langs bij de bezette gebouwen om te kijken wat ze nodig hebben, hoe je hen kan ondersteunen,... Meestal is er nood aan matrassen, dekens, eten, kookgerief, wasgerief,... Langdurige en volgehouden bezettingen draaien immers op solidariteit!

> **p.3** met de eis voor ‘duidelijke criteria’. Wat men hiermee eigenlijk bedoelde, was het verplaatsten van de macht om over het leven van een sans-papier te beslissen van de minister van binnenlandse zaken Patrick Dewael (die nu zelf over elke regularisatie het laatste woord heeft) naar een aantal criteria in een wetboek.

Deze criteria mogen dan op het eerste zicht wel vrij inclusief lijken, toch sluiten ze een groot deel van de sans-papieren buiten; zijn ze gebaseerd op kille en opportunistische zaken zoals de “socio-economische bijdrage aan België” of “goed geïntegreerd zijn” en leveren ze diegenen die hier niet aan voldoen met graagte over aan de deportatiemachine.

De blufpoker die de hoge heren in het parlement speelden bij het stemmen van de nieuwe asielwetgeving, met de levens van ettelijke mensen als inzet, liep uit op een overwinning voor Dewael. Zijn wetsvoorstel werd ondanks alle druk van de kerkbezitters en hongerstakers zonder verdere aanpassingen ingevoerd, behoudens een debat met de PS over de inhoud van zijn persoonlijke criteria. De dag voor het wetsvoorstel gestemd zou worden, werd in Anderlecht de bezette kerk ontruimd door de oproerpolitie. Deze ontruiming gebeurde op bevel van burgemeester Jacques Simonet (MR), in samenwerking met Dewael en DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken). Het leek wel alsof de DVZ hiermee zijn steun wou betuigen aan de nieuwe asielwet.

De voornaamste punten in de nieuwe wetgeving zijn de verkorte procedure die maximaal een jaar zal mogen duren en de blokkering van de beroepsmogelijkheid bij de Raad van State (die momenteel de hoofdverantwoordelijke is voor de jarenlange procedures). In wezen zorgt de nieuwe wetgeving dus voor een verhoogde efficiëntie in het keuren en afkeuren van mensen. Aangezien diegenen die in aanmerking komen voor regularisatie slechts een kleine minderheid zijn, zal de situatie voor diegenen die er niet voor in aanmerking komen enkel verslechteren: de meer efficiënte scheiding tussen de ‘goede’ en de ‘slechte’ asielzoekers kan enkel een nog onveiligere situatie (bv op straat, in het openbaar vervoer, etc) voor de ‘slechten’ tot gevolg hebben.

Een nieuwe impuls voor de integratie-industrie

Zowel de criteria waarvan de PS geëist heeft om ze in de wet op te nemen als de criteria die Dewael openbaar maakte bij de stemming van de asielwet vertonen een onverholven integratie retoriek. Meer dan ooit tevoren zal het criterium van ‘integratie’ het allerbelangrijkste element worden in de verkorte asielprocedure. Het gaat erom diegenen die nuttig zijn, vooral in economische zin, te weerhouden en al de rest zo snel mogelijk het land weer uit te zetten. Het is niet meer of niet minder dan de toepassing van de gedifferentieerde controle ⁽⁴⁾ die zo eigen is aan het post-industriële kapitalisme, op de asielprocedure: de nieuwe migrant wordt als een ‘human resource’ (‘menselijke grondstof’) op waarde geschat, individueel gekeurd en dan aanvaard of ‘verwijderd’ ⁽⁵⁾. Het is de mate waarin haar/zijn sociale, culturele en economische vaardigheden exploiteerbaar zijn, die bepaalt hoe ‘geïntegreerd’ zij/hij is en die dus beslissend wordt voor het resultaat van haar/zijn procedure.

Het feit dat alles in de nieuwe asielprocedure hierop afgestemd zal worden, levert een nieuwe impuls op voor de integratie-industrie. Om iedereen maximaal de kans te geven om haar/zijn leven te onderwerpen aan het ritme van de sociale, culturele en economische productie, zullen taalcursussen, toegang tot de sociale zekerheid, toegang tot (bij)scholing, enz. meer en meer gericht worden op het integratieproces. Begeleid

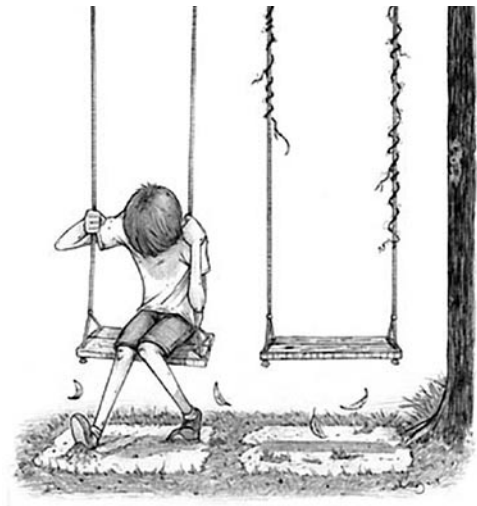
door een team van psychologen, pedagogen en andere wetenschappers die de controle van de mens als doel hebben, wordt zo ook het maatschappelijke succes van de asielaanvrager een verhaal van flexibilisering en atomisering ⁽⁶⁾.

De eerste vijand van dit integratieproces zijn de solidariteitsnetwerken binnen de migrantengemeenschappen die nog gericht zijn op het bouwen van sociale en culturele relaties die een zekere vorm van solidariteit belichamen (bv in kebabzaken, theehuizen, nachtwinkels, enz). Er valt hierover veel te zeggen (uitsluiting van vrouwen uit dit soort openbare leven, uitbuiting van sans-papieren binnen de migrantengemeenschappen, vorming van gemeenschappen met harde nationale grenzen en segregatie, enz.), maar het staat vast dat het om een effectieve solidariteit gaat die bijna nergens anders meer te vinden is. De verkorting van de procedure, de ‘opvang’ in open centra, de versterking van de integratie-industrie zijn er allemaal op gericht om deze laatste vorm van solidariteit te vernietigen.

Wat met de gesloten centra en de deportaties?

Geruchten over een veralgemening van het ‘schoolasiel’ dat een school in Eeklo nu al verleent aan enkele vluchtelingen en de verderzetting van heel wat kerkbezettingen lijken aan te duiden dat de hoop op een nieuwe regularisatiegolf nog niet geweken is. Maar zelfs als die er zou komen, is het vooral de stilte rond de gesloten centra en de deportaties die moet doorbroken worden. Enkel een strijd die zich niet laat recupereren door integratiediscours en een focus op individuele regularisaties, maar vrak en vrij voor open grenzen en de vernietiging van de moordende deportatiemachine durft pleiten, is een strijd die effectief hoop kan bieden voor de toekomst.

- (1) Voorbeelden: in Antwerpen Nico Volckeric (Groen), Basta, kerkasiel anders, etc. In Leuven: PVDA, ...
 (2) Zie kaderstuk over de Leuvense bezetters. Ook in Antwerpen organiseerde men een dergelijk circus.
 (3) Zie artikel “Hop naar rechts”, De Nar nr 203, p.1
 (4) In het post-industriële kapitalisme zijn het niet langer steenkool en ijzererts, maar onze sociale en culturele relaties die de grondstoffen vormen van de economie. Om deze maximaal te kunnen uitbuiten is niet langer de discipline (de dressering van groepen mensen binnen een productieproces), maar de flexibilisering (het aanpassen van het individu aan steeds verschillende productieprocessen) het voornaamste instrument. De controle is daarom niet langer disciplinair (voor elke discipline anders van vorm), maar gedifferentieerd (voor elk individu en elke activiteit anders van vorm). Vergelijk de migratie van gastarbeiders in de jaren ‘70, die een specifiek collectief doel dienden (de inschakeling in de staal- en mijnindustrie) met de geïndividualiseerde asielprocedures vandaag, waarbij elk individu op haar/zijn flexibele vaardigheden getest moet worden.
 (5) ‘Verwijdering’: de officiële term voor deportatie.
 (6) Atomisering: het maken van mensen tot “atomen”: gedwongen individualisering door het afbreken van sociale verbanden die het individu geen vrijheid brengt (zoals in individualisme), maar opsluit in zichzelf, alle contacten met anderen breekt. Deze status van isolatie zorgt voor eenzaamheid en vervreemding, en is ideaal voor de post-industriële productielogica.

Communiqués vanuit het gesloten asielcentrum in Vottem

Over de ontruiming van de bezette kerk in Anderlecht

Na de ontruiming van de kerk in Anderlecht die bezet was door mensen zonder papieren, werden een aantal van de bezetters overgebracht naar het gesloten asielcentrum in Vottem. Zij schreven onderstaand communiqué. Op hetzelfde moment waren op z’n minst drie personen in Vottem in hongerstaking.

Allereerst willen we jullie bedanken, jullie allen die ons, ‘de bezetters van de kerk Notre Dame Immaculée in Anderlecht’, steunen. Jullie steun bemoedigt ons en verlicht onze ontreddering.

We hebben jullie veel te zeggen om jullie te bedanken, maar wat we ondergaan hebben na de ontruiming van de kerk en de mishandeling... Wij allen leven een permanente lijdensweg: we slapen niet meer, elke keer als we onze ogen sluiten zien we de agenten van de ordetroepen die ons beledigd hebben, die ons geslagen hebben; en dan zegt men dat we ons in een land van recht en democratie bevinden. Die dag beschouwde men ons als slechter dan terroristen, dubbele handboeien aan handen en voeten. Dit is echter niet de ontknoping van ons verhaal dat triest en ontroerend is...

Wij willen jullie deze regels schrijven om jullie te vertellen over de angst die elk van ons heeft. We weten niet waarom. Ze hebben op de televisie enkel beelden van de ontruiming van de kerk getoond, waarom hebben ze ons niet getoond toen we gehandboeid in de cel zaten, toen ze ons sloegen en toen ze onze hoofden tegen de kiezels duwden in de ‘brandweerkazerne’. Slagen in het gezicht, op de rug, ‘zoals je een sigaret uitduwt’: met hun helmen, matrakken en hun traangasgranaten... waarom hebben ze niet getoond dat er voor ieder van ons 5 tot 6 politie-agenten nodig waren? Kunnen jullie je dat inbeelden, beseffen jullie dat, voor 48 personen hadden ze de hele politiemacht van Brussel nodig. Dit is ontoelaatbaar, onrechtvaardig, onaanvaardbaar. Heel deze machtsontplooiing, was dat nodig? Zijn wij terroristen? Nee, wij zijn alleen maar menselijke wezens, gelijken, die alleen maar wat erkenning vragen, wat waardigheid, maar onze laatste ‘waardigheid’ is na deze fameuze 4de juli gehoord en vertrappeld. We werden als varkens behandeld, zoals de reactie van een politieagent bewijst: op het moment dat hij een ander paar handboeien aandoet bij één van ons die aan het klagen was, zei de agent dat hij het gras maar moest gaan afgrazen. Is dit eerlijk...?

Wij hopen dat we iets hebben kunnen duidelijk maken over de hel die we beleefd hebben. [...]

De sans-papieren van de kerk Notre Dame in Anderlecht (1070 BXL) in het gesloten centrum van Vottem (Luik).

Over de situatie in het gesloten centrum Vottem

Onderstaand communiqué werd uit het gesloten centrum in Vottem opgestuurd naar de postbus van de Collectif de Résistance Aux Centres Pour Etrangers (CRACPE) in Luik. Het communiqué werd verstuurd op 5 juli 2006.

Wij, de personen die gevangen gehouden worden in het gesloten centrum van Vottem in de regio van Luik, willen het Belgische volk vertellen over de omstandigheden van onze opsluiting. Wij zijn met ongeveer een honderdtal hier in Vottem om dit communiqué te schrijven en te ondertekenen.

Wij hebben geen enkele misdaad of voor het Belgische gerecht strafbaar delict begaan: geen diefstal, geen seksuele agressie, geen moord op kleine kinderen, geen inbraak, geen oplichting, geen car- of home-jacking.

Onze enige misdaad is dat we gevlucht zijn, voor sommigen omwille van de oorlog in hun land (Congo Kinshasa, Tsjetsjenië, Soedan, Somalië, Iran, Ivoorkust,...), voor anderen omwille van politieke en politonele repressie (Syrië, Iran, Turkije, Algerije, Nepal, Kameroen, Liberia, Sierra Leone, Guinea Conakry, Birma, Rusland, China,...), voor nog anderen omwille van gedwongen huwelijken of religieuze vervolgingen (Iran, Egypte, Syrië,...)

Wij herinneren het Belgische volk eraan dat tijdens de twee wereldoorlogen, heel wat Belgen gevlucht zijn naar Frankrijk, Groot-Brittannië, Congo Kinshasa,... om asiel te krijgen; wij denken zelfs dat de Belgische radio tijdens de Tweede Wereldoorlog uitzond vanuit Kinshasa. Werden deze Belgen in de gevangenis gestoken, werden ze in de landen waar ze toekwamen opgesloten? Hebben de Belgen een kort geheugen? Wij denken van niet.

Wat ons choqueert is dat er kinderen tussen de 0 en 17 jaar opgesloten zitten in de centra, waar hebben ze dat aan verdiend? Enkele dagen geleden, tussen 26/06/2006 en 28/06/2006 > **p.5**

> p.4 werd de ‘familiale’ vleugel waar vrouwen, kinderen en hele families opgesloten zaten, gesloten en werden al deze mensen overgebracht naar Brugge of Merksplas, maar in welke omstandigheden? Sommige vooral zwarte Afrikaanse vrouwen, met hun kinderen, werden vastgebonden met tape, ingepakt zoals in de tijd van de slavernij, halfnaakt, in het zicht van hun kinderen en werden als koopwaar in de celwagens gesmeten. Welke dreiging vormden deze arme vrouwen? In het centrum van Vottem moet je wanneer je ziek bent meerdere dagen wachten alvorens onderzocht te worden door een dokter.

De Belgische wet stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken een persoon met het zicht op uitwijzing maximaal gedurende 4 tot 5 maanden opgesloten mag worden, de tijd die nodig is óf om de nodige papieren te bekomen bij de Ambassade en het Consulaat, óf om de persoon te identificeren. Maar in Vottem, net zoals in alle andere gesloten centra van België, houdt de Dienst Vreemdelingenzaken mensen tot een jaar lang vast. Is dat wat de rechtvaardigheid van een democratisch land is, zoals België en de Europese Unie?

Er zijn mensen in Vottem die hun eigen vliegtuigticket gekocht hebben, die een geldig paspoort of reispas hebben, die alleen maar vragen om naar hun land terug te keren met hun eigen middelen, maar de Dienst Vreemdelingenzaken blijft hen nog maandenlang vasthouden. Is dat normaal? Deze situatie is ontoelaatbaar.

Er zijn mensen die door de Raadkamer van de Rechtbank (Luik, Brussel,...) terug in vrijheid gesteld worden, maar die door de Dienst Vreemdelingenzaken niet vrijgelaten worden. Om dat te kunnen doen, tekent de Dienst Vreemdelingenzaken dan gewoon meerdere malen beroep aan. Is er in dit land dus geen gerechtigheid voor de buitenlanders? Waarvoor dienen de rechtbanken dan? Het oordeel van een rechtbank, heeft dat dan niet kracht van wet die door allen gerespecteerd moet worden, ook door de minister? De minister van Binnenlandse Zaken en de Dienst Vreemdelingenzaken, staat die soms boven de Belgische wetten?

Op de luchthaven van Zaventem worden mensen geslagen, vastgemaakt met handboeien zoals de ergste moordenaars van kleine kinderen, met tape ingepakt zoals worsten, geradbraakt door slagen. In Vottem zijn er meerdere mensen die klacht hebben ingediend tegen de Dienst Vreemdelingenzaken met als bewijs medische attesten die door de dokters van het centrum geleverd werden, maar dat alles wordt in de doofpot gestopt.

Wij klagen de houding van bepaalde ambassades aan die zonder problemen een laissez-passer (1) afleveren. Hoe kan een Ambassade een laissez-passer afleveren aan een kandidaat asielaanvrager? Dit gaat in het bijzonder over de Ambassade van RDC Kinshasa waarvan de consul Kasongo mensen die geen paspoort hebben voor 250 euro aan de Dienst Vreemdelingenzaken verkoopt. En dat gaat eveneens op voor Togo, Guinea Conakry, Marokko en Kameroen.

Onze schreeuw vraagt dat we ten volle behandeld worden als menselijke wezens; wij weten dat we arm zijn en dat het daarom is dat we zo behandeld worden. Geen enkele dictator uit Afrika, uit het Midden-Oosten, uit Azië, uit Latijns-Amerika die hun land geplunderd hebben, die misdaden begaan hebben en die politiek asiel in België aangevraagd hebben, bevindt zich voor zover wij weten in een gesloten centrum. Zij blijven feestvieren in hun villa's die betaald werden met het bloed van het volk. Dit geld, zoals men zegt, heeft geen geur, en wordt naar België gebracht, schept banen en draagt bij aan de Belgische economie.

Dit is onaanvaardbaar. Wij roepen alle Belgen van goede wil zoals die van het Collectif de Résistance aux Centres pour Etrangers (CRACPE) in Luik, het Bureau de Consultation et de Défense in Luik die een groep gemotiveerde advocaten samengesteld heeft om de vreemdelingen die opgesloten zitten in Vottem te verdedigen net zoals alle advocaten die betoogd hebben voor het parlement om alle mensen zonder papieren te verdedigen, alle rechtelozen in België en in de hele Wereld.

Bedankt!

Gedetineerden van het gesloten centrum in Vottem, Luik 5 juli 2006

(1) Laissez passer: betekent dat een bepaalde ambassade instemt met de deportatie van iemand zonder geldige verblijfsdocumenten naar desbetreffend land.

Wat is de prijs voor de democratie en hoeveel willen we ervoor betalen?

Naar aanleiding van een gesprek met een gegijzelde van de staat en de “prijs” van de democratie waarvoor we met onze vrijheid betalen.

“Alle Belgen zijn racisten en ik heb er alle recht toe dat te zeggen na alles wat er gebeurd is.”

A . moest zijn tranen van woede verbijten en ik die van mij. Hij voegde eraan toe dat hij wist dat dit niet waar was, maar ik betwijfel of hij dat zelf wel helemaal geloofde.

Hij hield van zijn geboorteland maar hij had er geen toekomst en omdat je van de liefde alleen niet kan leven vertrok hij er. Na enkele omwegen stapte hij bijna drie jaar geleden van de trein in Brussel-centraal. Wat hij zag, beviel hem met een. Hij vestigde zich in de hoofdstad en begon er een leven uit te bouwen. “Voor de eerste keer in mijn leven was ik trots op mezelf, ik kon hier iets doen, mijn leven in eigen handen nemen” zegt hij me. Toen werd hij ontvoerd en opgesloten in afwachting van zijn verwijdering.

Zijn handen zijn rusteloos, wanneer hij me dit vertelt, ze hebben niets om handen, het leven is hem uit handen genomen. Hij zou hier wat klusjes kunnen opknappen om zichzelf bezig te houden, maar dat weigert hij. “Werken voor 75 eurocent? Ik ben geen hond”, zegt hij. Zijn trots is het enige wat hem nog niet ontnomen is. Zelfs niet nadat ze hebben geslagen, vernederd en beledigd terwijl hij machteloos en geboeid aan hun willekeur overgeleverd was.

“Is dit democratie?”: vraagt hij mij. Wat is er gebeurt met “fraternité, liberté et égalité”? Ik haal mijn schouders op. Ik had hem willen zeggen dat dit inderdaad democratie is en dat die fameuze broederlijkheid, vrijheid en gelijkheid nooit voor iedereen bedoeld zijn geweest. Leugens en bedrog zijn altijd al de wapens van de staat geweest. De waarheid zou namelijk haar ondergang betekenen. Moest ik hem dit vertellen? Waarschijnlijk wel, ik kon het niet. Al wat hij wou was leven in een land waar hij verliefd op was geworden. Een land dat hem nooit heeft geweld, een land dat hem veracht en behandelt als een beest. Een land dat zijn liefde beant-

woordt met bruto geweld. Hoeveel waarheid kan iemand in die situatie nog aan? Hoeveel waarheid kunnen jullie aan? Wanneer jullie de prijs van de democratie in handen zullen nemen, zullen jullie dan het gewicht van de waarheid kunnen dragen? De waarheid is dat de democratie de gesloten centra en andere gevangenissen gebouwd heeft, ze vult en absoluut niet de intentie heeft ze te sluiten, integendeel... De geschiedenis bewijst het.

Zullen jullie haar werkelijke gewicht voelen en een krachtig “nee!” uitroepen? Een krachtig “nee” tegen de gesloten centra, de gevangenssen, de uitbuiting en de onderdrukking, kortom, een krachtig “nee” tegen de democratie? Of blijft de geschiedenis zich herhalen? Er is moed en verbeelding voor nodig de rust van de slavernij te verwerpen voor het gevaar van de vrijheid. Maar als we onszelf al niet kunnen bevrijden, hoe kunnen we dan anderen bevrijden? Liegen we onszelf en, erger nog, de anderen dan niet gewoon iets voor? Dat is een gewicht dat ik niet zou kunnen dragen...Ik ben geen lastdier.

De democratie beweert open te staan voor de dialoog maar tegelijkertijd ontnemt zij onze stem. In naam van zichzelf snoert zij ons de mond en in naam van de vrijheid sluit zij ons en onze broeders en zusters op. De woorden vrijheid en gelijkheid uit haar mond te horen, doet me pijn aan de oren. Laten we ons wapenen met de waarheid en laten we voor eens en voor altijd korte metten maken met wat ons belet vrij en gelijk te zijn. Laat ons eerste woord “NEE!” zijn. En laten we door onze daden dit “NEE!” kracht bijzetten. Ik slijp mijn mes aan mijn hart. Ze zullen er niet doorkomen!

Liefde en woede, Iemand.

Overgenomen van Indymedia Oost-Vlaanderen, <http://ovl.indymedia.org>

Prijs van de democratie?

Elk jaar reiken ‘Democratie 2000’ en ‘Vzw Trefpunt’ tijdens de Gentse feesten op de nationale feestdag de Prijs van de democratie uit. Met deze prijs willen ze jaarlijks een ‘politiek signaal’ geven door een pluim te geven aan “een individu/organisatie die zich verdienstelijk heeft gemaakt voor de bescherming, de verdediging of de verdieping van de democratie.”

De verdediging van de democratie opnemen betekent de verdediging van de gewelddadige vrede (politie controles, deportaties, gevangenissen), en de recuperatie van elk sociaal verzet in de dialoog met de autoriteiten. Diegenen die zich hier ‘verdienstelijk voor maken’ spelen een glansrol in het protest der vrije meningen, los van elke directe daad. Ze sturen bij, voelen zich als een vis in het troebele water van de ‘signaalfunctie’ en hopen stil een medaille te ontvangen voor hun dienst in de interne vredesmacht van de staat.

Dit jaar was het een trio ‘blauwhelmen’ dat deze schandalige prijs in ontvangst namen:

- de “moedige pastoor” Marcel De Meyer die zo goedhartig de sans-papiers ontving in zijn Sint-Antoniuskerk in de Gentse Forelstraat
- Chris Bens (voorzitter van Hand in Hand Heirnis)
- Carla Ronkes (voorzitter van Werkgroep Vluchtelingen Gent).

De 2e en 3e vermelding gingen respectievelijk naar VOK (VrouwenOverlegKomitee) en UDEP (Unie ter verdediging van mensen zonder papieren).

Kinderlijk, belachelijk en irrationeel tegenover technologie

Deel 1: De vernietiging van de eerste machines

“Er is een oorlog bezig, maar slechts één van de strijdende zijden is gewapend. Dat is de essentie van het vraagstuk van de technologie vandaag de dag.”

David F. Noble, Een andere kijk op vooruitgang

Momenteel regeert de verwarring. Geen enkele strijd lijkt nog zinvol, geen enkel gevecht tegen de bazen lijkt nog enig perspectief te bieden. We leven in een tijdperk waar de televisieschermen en de digitale communicatie ons alle ideeën ontrukken. Onze gevoelens en verlangens lijken te verbleken bij de spectaculaire beelden van de nieuwste kaskraker. Op geen enkel ogenblik kunnen we nog iets gewaarworden van natuur of sociaal leven – overal doen glasvezelkabels, zendmasten, camera's, machines en automaten elk woord verstommen.

En we weten het niet meer. We hebben er geen idee meer van welke krachten de vervreemding en verveling die we allemaal voelen, organiseren en sturen. We hollen de ‘vooruitgang’ achterna, proberen te blijven begrijpen welk nieuw scherm of communicatiemiddel ze ons aanprijzen, proberen ons in de bureau's en op de fabrieksvloeren aan te passen aan de nieuwe techniek, de nieuwe methode, de nieuwe machine. Meer dan ooit tevoren zijn we verlengstukken geworden van iets dat ons volledig te boven gaat, meer dan ooit heerst de verwarring over waaruit dat iets dan wel bestaat.

In een reeks artikels die in de komende nummers van de Nar zullen verschijnen, gaan we op zoek naar de wortels van het vooruitgangsd Denken en haar technologie. We kijken terug naar het verzet tegen de eerste golf van massale industrialisering, proberen de betekenis van het begrip technologie te achterhalen en bekijken de argumenten van de voorstanders en schijnbare critici van de technologische vooruitgang. Uiteindelijk zullen we ook op zoek gaan naar conflicten die zich op dit moment afspelen en die zich richten tegen de technologie, zoals de vernietiging van velden met genetisch gemanipuleerde gewassen, de strijd tegen de aanleg van hogesnelheidstreinen en tegen het automobilisme, het verzet tegen de architectuur en haar technocratische evenknie in de steden en de aanvallen op elektriciteitspylonen, zendmasten en communicatiekabels.

In dit eerste deel van het dossier over kritiek op technologie, industrie en vooruitgangsd Denken grijpen we terug naar ervaringen uit het verleden. We keren terug naar het begin van de 19de eeuw, het begin van de massale industrialisering in West-Europa. De herinnering aan deze tijd werd door de jaren heen zorgvuldig uitgevaagd. In feite leeft de beweging die de eerste machines vernietigde alleen nog maar voort in de betekenis die de wetenschappers en technici eraan gegeven hebben: als scheldwoord. ‘Luddiet!’

Geen enkel levend wezen kan nog direct getuigen over het trauma dat we de Industriële Revolutie noemen. Het weinige dat we weten over de eerste tijden van de industrialisering is doorheen de tijd gefilterd en ideologisch bijgekleurd om de miserie, ellende en pijn te doen vergeten, of ze alleszins te rechtvaardigen in naam van de vooruitgang.

Om de industrialisering te kunnen kaderen en begrijpen, is het noodzakelijk een schets te geven van de processen die ertoe geleid hebben. We laten ons verhaal beginnen aan wat we kunnen nemen als einde van de Middeleeuwen. In de Middeleeuwen was het onmogelijk om te spreken over homogene nationale staten: het middeleeuwse landschap was een lappendeken van steden, federaties, dorpen,... binnen talloze versnipperde prinsbisdommen en vorstendommen.

In de 15de-16de eeuw komt een proces op gang dat we ‘staatsvorming’ kunnen noemen. Kort gesteld komt dit proces erop neer dat de vorsten proberen om een nationale staat en bijbehorend staatsapparaat op te bouwen. De vorsten en prinsesjes bouwen een ambtenarenapparaat uit om belastingen te innen en een staand beroepsleger om de grenzen te verdedigen en de binnenlandse orde te bewaren (de kersverse Staat eigent zich het monopolie op gebruik van geweld toe). De eens zo vrije stadslucht van de door gilden gedomineerde steden raakt verzuurd. De gilden worden in feite onder staatscuratele geplaatst. De nieuwe ambtenarenklasse vindt goede bondgenoten in de handelaars. Deze handelaars stapelen dankzij de handel met de koloniën overzee en vooral dankzij de groeiende nijverheid buiten de steden (en buiten bereik van de gilden) serieus kapitaal op.

De groeiende nijverheid buiten de steden, die alleen maar mogelijk was dankzij de vorming van een nationale Staat, de afbraak van de macht van de gilden en de enclosure-bewegingen (1) die het akkerland afnamen van de kleinere boeren, zal ruw gesteld een tweeledig gevolg hebben: eerst en vooral de ontwikkeling van wat we de proto-industrie (2) kunnen noemen. Dorpelingen en landarbeiders beginnen bijvoorbeeld textiel te produceren, die ze dan aan de handelaars uit de steden verkopen. Deze proto-industrie gaf aan het gildensysteem de genadeslag, het kapitalisme speelde haar concurrentiespel... Ten tweede worden binnen de steden hele groepen mensen aan sneltempo geproletariseerd, dat wil zeggen dat ze hun arbeid niet langer individueel of collectief organiseren (als kleine ambacht of binnen de gilde). Deze groter wordende groep mensen werd dan nog eens aangevuld met de radicale ontworteling die door de enclosures en proto-industrie op het platteland plaatsgevonden had: duizenden mensen trokken noodgedwongen naar de steden.

De proletarisering van de stadsbewoners maakt het speelterrein voor de investeerders erg groot. In plaats van de productie van goederen over te laten aan de strakke organisatie van de gilden,

richten zij manufacturen op waar mensen in één grote ruimte stukwerk komen verrichten, en betaald worden door de eigenaar.

Springen we even naar een andere ‘sector’ binnen de maatschappij: de wetenschappen. De Verlichting van de 18de eeuw zal definitief de heerschappij van de exacte wetenschappen vestigen. De Rede wordt tot in het absurde verheerlijkt. Dit leidt tot een mechanisering van het wereldbeeld. De werkelijkheid wordt gezien als een soort geolied raderwerk. Waarheid wordt dan statistiek, maten en gewichten, tijdsverhoudingen, fysische formules en strakke wiskunde. De exacte wetenschappers proclameren de heerschappij van de mens over de natuur (en de hele mechanische werkelijkheid): de natuur is meetbaar, en dus controleerbaar en manipuleerbaar.

De manufacturen werden aan het begin van de 19de eeuw (allereerst in Engeland) door de introductie van machines (meer bepaald in de textielnijverheid) omgevormd tot ware fabrieken. Dankzij de mechanisering van het wereldbeeld lijkt plots alles mogelijk. De arbeiders stonden perplex: plotseling werd het de machine die het arbeidsritme dicteerde, die de kwaliteit van het product bepaalde, die dag en nacht mensenvoer nodig had om te draaien.

Dankzij het wettelijk apparaat van de moderne Staten heerste er ook een strikt algemeen verbod op elke vorm van vakorganisatie of vakbond (de Franse wet Le Chapelier uit 1791 en de Engelse Combination Laws uit 1799). Daarnaast waren omstreeks 1809 alle beschermende wetten intussen ingetrokken: wetten tegen de invoering van machines, wetten op het opleidingstraject van de oude gilden en wetten tegen kinderarbeid. De ondernemers hadden de vrije hand, terwijl de kersverse proletariërs elke legale mogelijkheid tot verzet ontbeerden. De Staat was als enige gemachtigd om belangenconflicten te beslechten.

Vanaf het begin van de 19de eeuw woedde er in Engeland, waar de industrialisingsgolf massale verpaupering, de plattelandsvlucht, etterende arbeiderswijken rond de nieuwe fabrieken en vernietiging van bestaande solidariteitsbanden met zich meebracht, een sociale oorlog tegen de afhankelijkheid van de arbeiders tegenover hun bazen. Deze afhankelijkheid was alleen maar mogelijk dankzij de introductie van de machine en de technologische vooruitgang. De bladzijde uit de geschiedenis die daarop volgt, is meestal uit de boeken gescheurd. In Engeland komt al snel een spontane massabeweging op gang die begint met de systematische vernietiging van de machines. Sommige (meer marxistisch getinte) historici beweren dat dit een vorm van ‘primitieve actie’ was die de onbewuste arbeiders ondernamen om betere arbeidsomstandigheden te bekomen. Wars van ideologisch getouwtrek (“Kunnen we die machines in de toekomst niet zelf gebruiken?”) herkenden de arbeiders de introductie van de industriële technologie en machines veeleer als een poging van de bazen om meer controle te krijgen over het productieproces en als een vorm van productivisme (streven naar alsmaar efficiëntere en grotere productie) die niet in hun voordeel zou zijn. De praktijk van de vernietiging van de machines reduceren tot een simpel drukkingsmiddel voor betere werkomstandigheden garandeert dat in het nadenken over het luddisme de technologie zelf buiten schot blijft: het dient het dogma van de onvermijdelijkheid en onbetwistbaarheid van technologische vooruitgang.

Meehuilend met de wolven van het vooruitgangsd Denken wordt vaak beweerd dat de intro-

ductie van machines louter en alleen gebeurde om meer te kunnen produceren. Bij de invoering van de machines bleek echter al gauw hun totale onbetrouwbaarheid en instabiliteit. Het weefsel dat door een industriële spinmachine geproduceerd werd was van veel lagere kwaliteit dan het weefsel dat daarvoor door de gilden geproduceerd werd. Nee, de invoering van de machine ging, om het voorzichtig uit te drukken, vast en zeker niet alleen over efficiëntere productie, maar vooral over het definitief herstructureren van de economie naar kapitalistisch model. Het industriële kapitaal moest de arbeid definitief van haar afhankelijk maken. De arbeiders moesten van de bazen afhankelijk zijn voor hun overleven. Zoals we eerder zagen, was dit proces van enerzijds proletarisering en anderzijds omvormen van de economie tot kapitalistische productie al bezig vanaf dat de Staten zich construeerden en evolueerden van nationale monarchieën via burgerlijke Staten tot democratieën. Maar binnen de manufacturen, waar arbeiders en masse handarbeid verrichtten, hadden de arbeiders nog altijd grote controle over de arbeid die ze leverden. Zij bepaalden het arbeidsritme, de kwaliteit, de arbeidstijd,... Met de invoering van de machine wordt het de machine die dat bepaalt. Een klein voorbeeld: door water aangedreven machines moesten draaien wanneer er water voorradig was.

Het is deze dreigende absolute afhankelijkheid van het kapitaal, het verlies van alle controle over het arbeidsproces en de onafwendbare verdere proletarisering (in de meest brede zin van het woord) die duizenden, zo niet miljoenen arbeiders ertoe zal aanzetten om de machines stuk te slaan. Niet omdat zij per se geïnteresseerd waren in ideologische of filosofische discussies over het wezen van technologie, maar omdat zij de industriële technologie herkenden als een instrument van het kapitaal dat hun leven ging verwoesten. In zijn essay, “Een andere kijk op vooruitgang, ter verdediging van het luddisme” legt de dissidente historicus David F. Noble uit: “Volgens deze andere interpretaties waren de luddieten niet tegen de technologie ‘op zich’, dan wel tegen de sociale veranderingen die de nieuwe technologie voortbracht en consolideerde. [...] In een periode van naoorlogse economische crisis [oorlog tussen Frankrijk en Engeland], depressie en werkloosheid die lijkt op de onze, vochten de luddieten veeler tegen de krachten van het kapitaal die de technologie gebruikte om de sociale relaties en productiemodellen te herstructureren ten nadele van de arbeiders.”

Het luddisme, de beweging van vernietiging

van machines werd genaamd naar haar mythische ‘leidersfiguur’ General Ned Ludd die naar alle waarschijnlijkheid nooit echt bestaan heeft. Tussen 1812 en 1813 trekken de industriële arbeiders een spoor van vernieling doorheen Nottingham. Meer dan 1000 machines worden vernietigd. Een tiental jaren later had de vernietiging van machines zich uitgebreid over heel het centrum van Engeland. In 1830 komt er nog een mythische figuur naar voren, Captain Swing. In dat jaar scheerde het antikapitalistische verzet van de arbeiders in combinatie met zware voedselrellen hoge toppen.

Hoewel er maar weinig concrete zaken over het luddisme beschikbaar zijn, kan haar praktijk ons veel meegeven.

Eerst en vooral moeten we proberen te begrijpen dat de Industriële Revolutie de noodzakelijke voorwaarde voor het moderne kapitalisme was. Zonder technologie, geen industrialisering. Het is door de technologie dat de kapitalistische arbeidsrelaties zich definitief nestelen in de schoot van de maatschappij. Lewis Mumford omschrijft de toen gevestigde overheersing van de logica van de koopwaar en de machinerie als “de abstracties van de voortdurende technologische vooruitgang en de ongelimiteerde accumulatie van geld. Er wordt in die technologische vooruitgang geloofd als iets goeds op zich, die elke andere visie op de wenselijke menselijke bestemming vervangt.” Door de invoering van de machines, verkreeg het kapitaal haar status als motor van de vooruitgang; het geloof dat technische oplossingen sociale problemen uit de weg zouden ruimen, zou tot op de dag van vandaag alleen maar blijven groeien.

Tegenover dit geloof in technische oplossingen voor sociale mistoestanden geven de praktijken van de luddieten ons iets van wezenlijk belang mee: de confrontatie met de technologie, met de technologische vooruitgang en met de positief-wetenschappelijke reductie van de werkelijkheid kan alleen maar in het heden aangegaan worden. De toenmalige verdedigers van de Industriële Revolutie gaven toe dat elk nieuw leven geboortekrampen met zich meebrengt. Ze erkenden de totale ellende die de invoering van de kapitalistische productiewijzen met zich mee gebracht had. Maar hun magische truuk was te stellen dat de machines uiteindelijk voor het sociale welzijn zouden werken. Zij verplaatsten het vraagstuk van de wenselijkheid van technologie (en de industriële productiewijze) naar de toekomst. Het waren de exacte wetenschappers die met hun statistische modellen en extrapola-

ties het evangelie verspreiden dat de productiecijfers zouden stijgen – zonder erbij te vertellen dat de proletarisering en afhankelijkheid van de arbeiders evenredig zou groeien.

Aan het einde van de 19de eeuw had het religieuze geloof in de technologische vooruitgang (zowel bij de kapitalisten, marxisten als het merendeel van de syndicalisten) zich stevig genesteld. De luddieten en de strategie van sabotage van de industriële machines werden afgedaan als belachelijk, kinderlijk en irrationeel. [Zie hiervoor de artikels: “Arbeid, het werk van de vooruitgang”, De Nar, mei 2006 en “De heersende techniek en de techniek van het heersen”, De Nar, juni 2006]. Het abstracte idee van de technologische ontwikkeling had zich omgevormd tot een rechte lijn die loopt van het verleden naar de toekomst: zelfstandig, ééndimensionaal, onvermijdelijk en heilig. Zowel voor de verdediger als voor de criticus van de technologie vervingen het doemdenken over een machinewereld en het futurisme over een gelukzalige machinewereld het heden – alleen hun verwachtingen van de toekomst verschilden. Het concrete heden, waarin de mensen echt leefden, werd gereduceerd tot een simpel tijdstip in het verloop van de tijd. De vooruitgang vestigde haar ideologische hegemonie. En dat

is wat we geërfd hebben: je kan niet afwijken van de weg van de vooruitgang. Als je het taboe van de technologie of het vooruitgangsdanken bekritiseert, verlies je onmiddellijk alle intellectuele geloofwaardigheid. Je wordt afgedaan als belachelijk, kinderlijk en irrationeel.

[Dit artikel werd grotendeels gebaseerd op het essay van David F. Noble, *Una visión diferente del progreso. En defensa del luddismo*, Alikornio Ediciones, 2000]

Meer lezen? Lewis Mumford, *Technology and man*, 1971 David F. Noble, *Forces of production: a social history of industrial automation* Pierre Dubois, *Sabotage in Industry*, 1973 Maxine Berg, *The Machinery Question and the Making of Political Economy*, 1980 Geoffrey Bernstein, *General Ludd and Captain Swing: Machine Breaking as Tactic and Strategy*, 1981. Kirkpatrick Sale, *Rebels against the future*, 1995. Brian Bailey, *The Luddite Rebellion*, 1998.

(1) *enclosure-beweging: landherverdeling ten voordele van grootgrondbezitters waarbij oorspronkelijk gemeenschappelijke gronden (commons) omheind en ingesloten werden binnen het privé-eigendom van de grootgrondbezitters.*

(2) *proto-industrie: kleinschalige nijverheid die veelal thuis of in kleine werkplaatsen plaatsvond.*

Dreigbrief van de Luddieten

Ik heb zojuist bericht gekregen dat u een bezitter van die vuile scheermachines bent en mijn mannen vroegen me u te schrijven en u, zoals het hoort, aan te manen ze af te breken...

U moet weten dat als ze aan het eind van volgende week niet afgebroken zijn, ik één van mijn luitenanten met minstens 300 man zal sturen om ze te vernietigen en u moet bovendien weten dat als u ons dwingt die stap te zetten, wij uw ongeluk zullen vergroten door uw gebouwen in brand te steken en dat als u het waagt op één van mijn mannen te schieten, zij bevel hebben u te vermoorden en uw hele huis te verbranden, u zult uw burens wel willen meedelen dat hun hetzelfde lot wacht als ze hun machines niet gauw afbreken.

General Ludd.

Citaat uit E.P. Thompson, The making of the English working class, Harmondsworth, 1976, p. 734.

Op een hete herfst!

Een eerste terugblik op de rellen in de Franse banlieues in november 2005

Er is wat afgezeverd naar aanleiding van het vuurtje stook in de Franse banlieues en buitenwijken in de herfst van vorig jaar. De Nar heeft zich verdacht rustig gehouden. De vervuiling in de ether en het ideologische getouwtrek sloeg ook ons even met verstomming. De storm is intussen gaan liggen, maar niets sluit uit dat het alweer een hete herfst zal worden. Bon, intussen bereikten ons via een gunstige wind een aantal interessante publicaties over de gebeurtenissen. Een gelegenheid voor een eerste terugblik is de publicatie C7H16: G la Rage et je la Garde

Hieronder vind je de vertaling van de inleiding bij de publicatie en de street-cd C7 H16. Beiden -publicatie en cd- zijn vrij te downloaden via <http://c7h16.internet-down.org>. Het boekje en de CD werden gepubliceerd door Pas même t'y crois pas Productions.

G la rage et je la garde.

Bij het ingaan van de winter; de banlieues hebben gebrand, en des te beter. Geparkeerd in de stedelijkheid van het kapitalisme, niets meer te verliezen of te winnen... hebben velen zichzelf op enkele vreugdevuurtjes getrakteerd.

Alles lijkt gezegd over de gebeurtenissen. Van de antropologie tot de linkse retoriek, van de complottheorieën tot de fascistische zever. Nochtans zijn onze stemmen niet doorheen dit alles geraakt. Maar de revolve, in daad, was zeer sprekend. De uiting van de woede, de opstandelingen hebben met de vuist op tafel kunnen slaan; de gebouwen aangevallen die de dagelijkse verveling vertegenwoordigen; school, bus, gemeente, RVA, VDAB,...

Helikopters rond onze hoofden 's nachts, de "couvre-feu" en waarom niet, het leger. Om de oorlog te stoppen. Of nog geld te smijten naar de hele welzijns-meute, klote jobkes als bezigheidstherapie. Maar we smeken niet om een job, 't is het leven in haar geheel dat we willen verorberen.

Daarbovenop spelen ze hun politieke spelletjes, de campagne voor de presidentsverkiezingen is reeds begonnen. Maakt geen zak uit, als Sarkozy gehaat wordt, zal de volgende minister van binnenlandse zaken ook gehaat worden.

Nu, ze slaan ons om de oren met hun sociologen, hun plannen om de banlieue bij te schaven. Sommigen voeren het hoge woord, met hun discours, hun plaats als burger en komen nogmaals

aandragen met hun belachelijk stembiljet. Hé, Joey Starr (nvdv de wegens geweldplegingen en oproepen tot geweld veelvuldig in opspraak gekomen zanger van het mythische Nique Ta Mère), ge hebt uw plekje onder de zon opgeëist in de tijd van de groepjes en het gevoel. Dat is u goed van pas gekomen, dus kom ons vandaag de les niet spellen. Lilian Thuram (nvdv een "black" uit de banlieues die het tot ster-voetballer bij de franse nationale voetbalploeg schopte), ge zijt wel sympathiek, maar terwijl jij de Marseillaise zingt, fluiten wij ze. Wij spelen voetbal zonder toppen en als we er aandoen is het om beter knieën te kunnen verbijzelen, ok?! We vergeten ook de oproepen tot kalmte, de veroordeling van het geweld en de fatwa tegen de opstandelingen niet.

Iedereen trekt het laken naar zich. En dan, zal dat onze door de politie afgeknalde vrienden terugbrengen, zij die verrotten in de gevangenis, zij die opgepakt en op het vliegtuig gezet werden...?

Onze haat is niet onderhandelbaar; van generatie op generatie, het is dezelfde wortel. De staat en haar vertegenwoordiging bekampen, zij die er wel bij varen terwijl wij sukkelen. Ziedaar de zin van de opstandelingen, van zij die woedend zijn, van zij die het leven waartoe ze veroordeeld zijn niet aanvaarden.

Er is niets nieuws en niets is voorbij, het is nog maar net begonnen. Het vuur heeft zich overal verspreid. En het zal zich opnieuw verspreiden, vanzelf, daar deze revolve dieper zit dan om het even welk ordewoord.

VEGAN DELI-CORNER

Aubergine, champignon en korianderpaté

Ingrediënten:

- 2 aubergines
- 2 sjalotten
- 250 gram grote champignons
- 45 ml (3 eetlepels) olijfolie
- 10 à 15 ml gestampte korianderzaadjes
- 45 ml (3 eetlepels) droge witte wijn
- 60 ml (4 eetlepels) fijngehakte verse koriander
- zout en peper
- bij het opdienen: takjes koriander en warm geroosterd brood

Bereiding:

- Leg de aubergines op een stuk bakpapier en bak ze zo'n 45 minuten in de oven op 200°C.
- Pel ondertussen de sjalotten en snij ze in fijne stukjes. Maak de champignons proper met een nat doek en snij ze in kleine stukjes.
- Verhit de olie in een pan, voeg de sjalotten toe met de korianderzaadjes en bak zachtjes voor 5 minuten tot ze zacht en goudbruin zijn. Roer de champignons en de wijn erbij en kook het geheel voor 10 minuten of tot al het vocht verdampt is, met af en toe eens roeren.
- Wanneer de aubergines gebakken zijn, snij je ze open en haal je het vruchtvlees er uit. Versnij het aubergine vlees en gooi het bij het champignonnenmengsel. Roer de fijngehakte koriander erbij en breng op smaak met zout en peper. Serveer het geheel warm of laat het afkoelen en serveer het koud.
- Serveer de pâté gegarneerd met de koriandertakjes, op warm geroosterd brood.

Noot: Geroosterd walnotenbrood is erg lekker in combinatie met deze pâté.

Smakelijk, en laat ze leven
-- het ongedierte in de keuken.

PS: Vergeet nooit dat er maar één gouden regel is in de keuken: niks moet, alles kan! Varieer dus naar hartelust, maar experimenteer misschien vooral als je geen hongerigen op bezoek hebt. (noot van een ervaringsdeskundige in het culinair experimenteren.)

De vegan deli-corner is een regelmatig verschijnende rubriek. Op zoek naar meer lekkere ideetjes? Sla er de vorige nummers eens op na.

Enkele reis naar de rechtbank

Over de Trainstoppingsactie aan het begin van de oorlog in Irak

De oorlog in Irak viert zijn derde verjaardag. Dagelijks sneuvelen er nog steeds meer dan dertig mensen in een 'etnische' burgeroorlog, die door de geallieerden bewust uitgelokt en aangewakkerd wordt. Tegelijkertijd lanceert de Israëlische staat een genadeloos offensief tegen de inwoners van Zuid Libanon. Ondertussen lijkt het anti-militaristische verzet zo goed als onbestaande; in een diepe slaap gewiegd door de democratische schijnvrede. Nochtans bracht de oorlog tegen Irak nog strijdbaar anti-oorlogsverzet op de been...of niet soms?

Dadendrang

In de voorbereiding naar de oorlog was de spanning te snijden. De mensen voelden hun handen jeuken; er moest en zou gehandeld worden. Alleen: waar en hoe? "In Brussel, voor de Amerikaanse ambassade, met een overweldigende massa!", riepen de communisten allerhande in koor en ze lieten extra oplagen van de 'Solidair' drukken. Mensen die zich anarchistisch noemden, keken wat verdwaasd om zich heen; dan toch maar naar Brussel of thuis in de luie zetel voor de buis? Tot er in alle discretie een oproep begon te circuleren voor een actieweekend. Op dit weekend zouden de voorbereidingen getroffen worden voor het stoppen van een trein met Amerikaanse tanks en jeeps. In hun onmacht om zelf andere ideeën te bedenken en omdat de actie toch autonome allures had, gingen veel anarchisten in op het voorstel. Velen zouden het zich later, in alle stilte, beklagen.

Vredesactie voor het Forum

Ondanks alle geheimzinnigheid die opgehangen werd rond de idee en de uitwerking van de actie, werd de eerste groep die afzakte naar het actieweekend aan het plaatselijke station opgewacht door een politiecombi. Hoe kon een actie die zo discreet gecommuniceerd was, zo lek zijn als een zeef? Aangekomen op de verblijfplaats kwamen de flikken nog meer dan één keer langs om verdere informatie in te winnen: met ongekend resultaat.

De eerstvolgende dagen vonden uitgebreide en goede discussies plaats over de mogelijkheden en beperkingen van verschillende acties. Telkens wanneer iemand afweek van het (blijkbaar) vooraf vastgelegde plan, werd er echter aan de groep meegedeeld dat ze niet op de juridische steun van het Forum voor Vredesactie kon rekenen in dat scenario. De alternatieve voorstellen wilden vooral de vrijwillige en gezochte arrestatie vermijden door de spoorlijn op een andere, voor alle partijen minder gevaarlijke, manier te saboteren. Uit vrees om zonder juridische steun te vallen, namen de actievoerders uiteindelijk vrede met de actieform die het Forum hen vooraf opgelegd had. Ze zouden via alternatieve signalisatie de trein tot stilstand brengen en zich vervolgens vastketenen aan de trein in afwachting van arrestatie.

Trein met bestemming rechtbank

De mensen die zich vastgeketend hadden aan de trein zijn uiteindelijk gearresteerd. Twee van hen hebben zelfs verschillende weken in voorarrest gezeten omdat ze zich weigerden te identificeren. Toen al werd het voor degenen die een beetje verder gedacht hadden duidelijk dat de actie niet enkel juridisch ondersteund werd door het Forum, maar dat het een actie was van het Forum waarvoor ze in het anarchistische milieu kanonnenvlees geronseld had. De arrestatie van de actievoerders, maar vooral de daarop volgende rechtszaak was geen spijtig gevolg van de actie, maar het eigenlijke doel ervan. Het Forum wilde een juridisch precedent scheppen voor toekomstige anti-oorlogsacties en heeft voor dit juridische spelletje onze vrienden en vriendinnen het gelag doen betalen. Vrienden en vriendinnen die doorgaans lak hebben aan het juridische spektakel en weten dat ze in de ogen van justitie ALTIJD schuldig zullen bevonden worden. En zo gebeurde... Ondanks de (ook vooraf uitgekende?) Trainstoppingcampagne werden de anarchisten schuldig bevonden en veroordeeld, zonder zelfs maar de toelating te krijgen van het Forum om hun politieke identiteit bekend te maken. Na de veroordeling was het enthousiasme van het Forum voor de hele campagne dan ook snel bekoeld en er moesten in de nasleep zelfs nog benefieten georganiseerd worden door de veroordeelden zelf om de financiële klap te kunnen opvangen. Dat terwijl het Forum jaarlijks een klein fortuin aan subsidies

binnen rijft om haar medewerkers te betalen en campagnes te bekostigen. De geweldloosheid die het Forum predikt, weerhoudt haar er blijkbaar niet van anarchisten (die geweldenaars en chaoten...) lafhartig te misbruiken voor haar juridische experimenten.

De zoete gouden regel van de autonomie

Dat zulke praktijken mogelijk waren en nog steeds zijn, is natuurlijk niet enkel aan organisaties als het Forum te wijten. Het is een direct gevolg van ons gebrek aan geloof in de anarchistische actievormen. De anarchistische actie is in de eerste plaats direct: dat wil zeggen dat er niets gevraagd wordt. We vragen niet om de oorlog te stoppen, maar stoppen of belemmeren de oorlog zelf, door één, twee... of veel meer treinen tegen te houden. Bovendien houdt de directe actie in dat er geen dialoog is met de tegenstanders: we hebben niet gevraagd of we de trein mochten tegenhouden en vragen daar ook achteraf geen toestemming voor, ook niet in de vorm van een vrijspraak (in tegenstelling tot het Forum). Daarnaast is de anarchistische actie ook autonoom, zelfstandig: ze wordt uitgedacht en uitgevoerd zonder afhankelijkheid van enige andere organisatie (zoals het Forum). De actievoerders bepalen zelf welke middelen ze wensen te gebruiken en nemen daar zelf de verantwoordelijkheid voor. Ze voeren ook zelf de actie uit (in tegenstelling tot het Forum). Dat

gebeurt in een sfeer van vriendschappelijkheid, wederzijdse kennis en vertrouwen.

De eventuele juridische gevolgen van de directe actie moeten gevolgen blijven, die in alle omstandigheden vermeden worden. Een actie die gevoerd wordt met het oog op een rechtszaak is nooit een directe actie, omdat ze zichzelf achteraf aanvraagt. Een aangevraagde actie, een afgebedelde actie is nooit een directe actie. Liever dan te bedelen, nemen en doen we wat we willen.

Klaar en duidelijk

Deze tekst heeft grof genomen drie functies. Ten eerste wil de tekst ervaringen uit het verleden aanhalen, zodat fouten geen twee keer gemaakt moeten worden. Een waarschuwing zeg maar. Ten tweede wil de tekst een oproep doen aan de mensen van het Forum om zichzelf eerst aan een trein en vervolgens in een politiecel vast te ketenen. Ieder zijn ding en no hard feelings, maar blijf in je eigen vaarwater en kom niet klagen als je erin verzuipt. De derde en voornaamste boodschap is tegelijkertijd een warme uitnodiging aan iedereen die zich anarchist noemt: bestudeer de directe actie, alleen of met enkele vriend(inn)en; wees vastberaden en geloof in je mogelijkheden; ga vol vertrouwen over tot de actie, maar weiger een martelaar te worden van een zaak die niet de jouwe is.

26/05 BELGIË - Vandalen zetten het oude schoolgebouw in Mol onder water. Ze draaiden alle kraantjes en waterslangen open. De schade is enorm.

28/05 GRIEKENLAND - In Athene worden brandbommen gesmeten naar de Griekse Nationale Bank.

29/05 BELGIË - In Lier sticht een gearresteerde brand in ‘zijn’ politiecel. Het vuur kon snel gedoofd worden.

29/05 NEDERLAND - In Nijmegen worden de ruiten van de travelshop van Thomas Cook ingesmeten door het ALF.

30/05 GRIEKENLAND - Een artisanale bom ontploft bij het huis van de Griekse minister van Cultuur, die in 2004 als minister van Openbare Orde de veiligheidsoperaties rond de Olympische Spelen in Athene organiseerde. Hij wordt ook verantwoordelijk geacht voor het gijzelen van een aantal immigranten in de nasleep van de aanslagen in London zomer 2005. Een tijd later eist Revolutionaire Strijd de aanslag op.

30/05 BELGIË - De Antwerpse vestigingen van Blokker krijgen een dreigtelefoon dat er nog meer vestigingen in brand zullen gestoken worden. Enkele weken tevoren werd in Lokeren een Blokkerfiliaal en aanpalend winkelcentrum in brand gestoken.

30/05 NEDERLAND - In Hengelo gaat een Blokkerfiliaal in vlammen op samen met het aanpalende winkelcentrum. De politie beweert dat het niet om brandstichting zou gaan.

29/05 FRANKRIJK - Minatec, de beurs van industriëlen, onderzoekers en wetenschappers in Grenoble begint. De hele week lang worden er in Grenoble graffiti's gespoten, posters geplakt en individuele onderzoekers aangevallen. Een zestigtal personen spuiten graffiti's tegen Minatec in het museum van Grenoble. De wetenschappelijke onderzoekers planden een bezoek aan het museum...

30/05 FRANKRIJK - In Grenoble (Minatec-beurs) bezetten een zestigtal personen het Conseil Général de l'Isère. Enkele mobiele infotheken struïen de stad rond. Het Minatec-Gala in het kasteel van Saint-Jean-de-Chépy wordt vertraagd omdat een bus onderzoekers en collabo's van Minatec onderweg geblokkeerd wordt door een brandende barricade. In het hotel Mercure passen enkele individuen autoreductie toe: gratis eten en drank.

31/05 FRANKRIJK - De lokalen van Minatec worden overdag aangevallen. De conferentie moet vroegtijdig beëindigd worden. De computer drinken water en de aanwezige onderzoekers, industriëlen en politici krijgen een dertigtal eieren over zich heen. De brochures van Minatec worden verscheurd.

1/06 FRANKRIJK - Grenoble : ‘s morgensvroeg, plundering en vernieling van computers in het gebouw van Eolas (Adviesbureau voor ingenieurs, gespecialiseerd in Internet). Betoging tegen Minatec: bankautomaten worden aangevallen, reclamepanelen vernietigd, de ruiten van twee bankfilialen worden ingesmeten. Enkele flikken in burger worden uit de betoging gezet. De flikken vallen meerdere keren de betoging aan, er wordt een barricade opgeworpen en auto's worden beschadigd. 's Nachts worden de ruiten van een lokaal politiekantoor en een interimkantoor ingesmeten. Het agentschap van de fabricant van RFID-chips en nanocomposieten wordt beklad met rode verf, er wordt een slogan tegen de cybernetica-industrie achtergelaten. Rond het stadhuis van Grenoble worden auto's van de stadsdiensten in brand gestoken.

2/06 FRANKRIJK - De stad Grenoble lijkt onder staat van beleg: overal flikken die iedereen controleren. Drie elektriciteitskasten van de treinlijn Grenoble-Chambéry worden gesaboteerd, wat meerdere vertragingen veroorzaakt. Rond 7u30 wordt de anti-Minatec camping op de universiteitscampus ontruimd door de flikken. Twee metrolijnen worden geblokkeerd door anti-Minatec betogers. Voor de Minatecbeurs zelf dwarrelen anti-cybernetica pamfletten rond. De persconferentie van de Groenen, niet ver van Minatec, wordt verstoord. Twee mensen krijgen een huiszoeking van de politie op hun dak. 's Nachts wordt een graffiti gespoten op een politiekantoor: “Pour chaque camarade touché, un commissariat attaque”. Enkele dagen later verschijnen op het grasperk van het park Mistral, tegenover het stadhuis van Grenoble, twee gigantische slogans: “Rasons Minatec!” en “Emeute!” met een omcirkelde A.

BEGIN JUNI ITALIË - In Milaan wordt een Benettonwinkel en een bontwinkel gesaboteerd in solidariteit met de gearresteerde antifascisten.

1/06 BELGIË - In Antwerpen krijgt schepen van veiligheid Grootjans 's nachts een steen door de ruit van zijn woning. Grootjans is de pleitbezorger van het straatverbod, de huis-aan-huiscontroles, de identiteitscontroles op het openbaar vervoer,...

1/06 ITALIË - In Fossano ontploffen twee zware bommen voor een politieschool. De bommen zaten verstopt in afvalcontainers. De actie wordt opgeëist door de Informele Anarchistische Federatie.

2/06 FRANKRIJK - De ruiten van het politiecommissariaat in Grenoble worden ingesmeten. Op een muur vlakbij wordt een bericht achtergelaten dat verwijst naar een jonge vrouw die gewond geraakte door granaatscherven van de politie tijdens de manifestatie tegen Minatec op 1 juni.

3/06 FRANKRIJK - Nadat de politie in Grigny enkele mensen arresteerde toen ze een kelder hadden ontdekt met molotovs en benzinebidons, braken er rellen uit tussen gemaskerde jongeren en politie. De jongeren beslechten de confrontatie met stenen en molotovs.

3/06 BELGIË - Aan een filiaal van de winkelketen Blokker in Gent wordt een rugzak gevonden met een jerrycan benzine en wat vodden.

5/06 BELGIË - In Kasterlee wordt de luxeuze receptie- en feestzaal Den Eyck in brand gestoken.

8/06 GRIEKENLAND - In Athene vindt een betoging plaats van de studenten tegen de onderwijshervormingen van de regering. Bijna alle scholen en universiteiten in Griekenland zijn bezet. In het stadscentrum van Athene koelen de betogers hun woede op banken, winkels en overheidsgebouwen met honderden molotovs.

9/06 BELGIË - In Machelen wordt een werfkeet waar de organisatie Jacht en Natuur haar materiaal bewaart in brand gestoken: twee gasflessen werden opengedraaid en aangestoken.

9/06 ITALIË - Nabij Padova wordt een nertsenbedrijf in brand gestoken. Het bedrijf brandt plat. ALF eist de actie op.

14/06 BELGIË - Een gevangene keert niet terug uit penitentiair verlof. Hij stond bekend omwille van zijn eerdere ontsnappingen. De politie terroriseert zijn vriendin en vrienden. Enkele weken later meldt hij zich terug aan bij de politie.

15/06 BELGIË - Nadat een verdacht pakket voor de ingang van de gevangenis van Brugge werd gelegd en de DOVO-ontmijningsdienst ter plaatse moest komen, maakte een gevangene van de commotie gebruik

om te ontsnappen. Enkele weken later wordt hij opnieuw van zijn vrijheid beroofd wanneer hij een bezoek brengt aan het rsthuis waar zijn opa verblijft. Zijn ouders die bij de ontsnapping hielpen, werden eveneens opgesloten in de gevangenis.

15/06 GRIEKENLAND - Negentig procent van de scholen en hogescholen zijn bezet. In Athene vindt een betoging van een 10 000 tal scholieren plaats waarbij gevochten wordt met de politie en structuren van kapitaal en staat aangevallen worden.

16/07 BELGIË - Een tiental mensen ontsnappen uit het gesloten centrum de Refuge in Brugge. Vijf van hen worden korte tijd later terug ingerekend door de politie. Ze ontsnapten door lakens te gebruiken om de muren over te raken.

17/06 ITALIË - Nabij Verona brandt het ALF een bontfabriek plat. Voor een bontwinkel in Fano wordt een zelfgemaakte bom (gasbidons) gevonden.

17/06 BELGIË - In Roosdaal wordt een basisschool in brand gestoken.

17/06 FRANKRIJK - In Parijs wordt een molotovcocktail tegen de Turkse Ambassade gesmeten. Er is weinig schade.

18/06 BELGIË - In de omliggende straten van de gevangenis van Arlon worden van een twintigtal auto's de ruiten ingesmeten en de banden platgestoken.

19/06 GRIEKENLAND - Een vijftiental gemaskerde individuen vallen het hoofdkwartier van de anti-oproerpolitie en de speciale eenheden in Athene aan met molotovcocktails. De politie bevestigde achteraf dat ze de aanvallers heeft kunnen teruggedrijven, maar dat er geen arrestaties konden gebeuren.

20/06 BELGIË - In de omgeving van Turnhout worden meerdere kleine brandjes gesticht in vuilnisbakken en aan tankstations.

22/06 BELGIË - In Oedelem en in Geluvelde worden twee woningen van cipiers aangevallen met molotovcocktails. De ene cipier werkt in de gevangenis van Brugge, de andere in het gesloten centrum de Refuge in Brugge. Enkele weken later houdt de politie een verdachte aan. Verder nieuws ontbreekt.

22/06 FRANKRIJK - In Toulouse gaan 34 auto's in vlammen op. Op twee plaatsen worden auto's in brand gestoken: in het centrum, op de parking van het gerechtshuis en in de banlieue van Toulouse.

23/06 FRANKRIJK - In Nanterre worden drie politie-agenten door jongeren in elkaar geslagen. De agenten voerden vlakbij het politiekantoor wegcontroles uit. Toen ze twee jongeren op een scooter wilde controleren, brak er een gevecht uit tussen een vijftiental jongeren en de drie agenten.

26/06 DUITSLAND - In Luneberg krijgt een manager van Peek & Cloppenburg een thuisbezoek van het ALF. Zijn twee auto's worden aangepakt.

27/06 FRANKRIJK - In Saint-Etienne gijzelen een honderdtal werknemers van Eurodec Industries 'hun' directiecomité (13 personen) gedurende negen uren. Ze eisen een terugbetaling ten gevolge van gesjoemel tussen Eurodec en haar filiaal Dapta.

29/06 BELGIË - Rond de basiliek van Scherpenheuvel wordt opmerkelijk veel vandalisme vastgesteld. Meerdere vuilbakken gingen in vlammen op en de ruiten van een Rozenkransstatie (bedevaartsparcours) werden kapotgeslagen.

26/06 DUITSLAND - Als antwoord op de moord op beer 'Bruno', de eerste wilde beer die sinds honderd jaar in Duitsland gezien was, vernielt het ALF een reeks jachtmateriaal in de bossen.

30/06 FRANKRIJK - Tijdens het 'overwinningsfeest' van de Franse voetbalploeg in Parijs op de Champs Elysées breken rellen uit. Jongeren bekogelen de ordetroepen met stenen en flessen en steken auto's in brand. Ook enkele banken en een Mc Donald's worden gevandaliseerd.

1/07 BELGIË - Aan de gevangenis van Vorst, Sint-Gillis en Ittre wordt er 's nachts vuurwerk afgestoken.

2/07 BELGIË - In Brussel betogen een 150-tal mensen in solidariteit met alle gevangenen in strijd. Er wordt vuurwerk afgestoken aan de gevangenis van Vorst en Sint-Gillis.

2/07 FRANKRIJK - Vier jongeren zonder papieren ontsnappen uit het asielkamp Canet in Marseille. Twee van hen worden iets later jammer genoeg terug ingerekend.

2/07 RUSLAND - In de omgeving van Moskou bevrijdt het ALF een tienduizendtal hamsters, ratten en muizen uit een fokboerderij.

3/07 FRANKRIJK - In Marseille wordt vanop een scooter een molotovcocktail gesmeten naar het kantoor van de UMP (rechtse regeringspartij). Het kantoor lijdt 'aanzienlijke schade'.

4/07 FRANKRIJK - In Aulnay-sous-Bois breken rellen uit nadat een kerel met z'n auto op een politiewagen ingereden was. Er vinden regelrechte gevechten plaats met de oproerpolitie.

4/07 FRANKRIJK - In Toulouse worden twee politie-agenten op patrouille bekogeld met stenen. Eén raakt zwaargewond, de ander lichtgewond. De politie van Toulouse klaagt over de toenemende 'caillassages'.

5/07 FRANKRIJK - In de voorbije dagen werden in Montech, Léojac en Beaumont-sur-Lèze drie velden met transgenetische maïs van het bedrijf Monsanto vernietigd. In Antoingt werd eveneens een veld met transgenetische maïs van de firma Biogemma vernield.

5/07 BELGIË - De door mensen zonder papieren bezette kerk in Anderlecht wordt op bevel van burgemeester Simonet ontruimd. De ontruiming gaat gepaard met grote machtsontplooiing en wat gewelddadigheden met de ordetroepen.

10/07 BELGIË - In Laken wordt de basisschool Collège de la Fraternité gevandaliseerd en geplunderd.

14/07 BELGIË - In de buurt van Kortrijk worden twee wagens in brand gestoken.

15/07 BELGIË - In Meerhout krijgt een basisschool bezoek van vandalen. Ze zetten heel de school overhoop.

16/07 BELGIË - In Bergen worden meerdere auto's in brand gestoken.

16/07 BELGIË - Uit de gevangenis van Brugge ontsnapt een jongeman. Door de verwarring die een vals bompakket aan de toegangspoort van de gevangenis veroorzaakte, kon hij over de muur klauteren en ontsnapte. Enkele weken later beroven de flikken hem opnieuw van zijn vrijheid door hem bij zijn opa op te pakken.

16/07 BELGIË - Uit het gesloten asielcentrum de Refuge ontsnappen 10 mensen.

17/07 SPANJE - In Madrid worden 97 kantoren van immobielbedrijven gesaboteerd als onderdeel van de strijd tegen speculatie.

17/07 BELGIË - In Lokeren moet een beeldtentoonstelling worden

stopgezet wegens aanhoudend vandalisme.

19/07 VERENIGD KONINKRIJK - In North Yorkshire worden twintig fazanten bevrijd door het ALF.

20/07 BELGIË - In Oostende wordt een kleine brand gesticht in de leegstaande Koninklijke Villa. De actiegroep de Stoete Ostendenoare plaatst een dag later, op de nationale feestdag, een bord aan het beeld van James Ensor met een anti-monarchistische boodschap. In een persbericht verwijst de Stoete Ostendenoare naar de brandstichting in de Villa.

22/07 BELGIË - Door zich uit te geven voor een gevangene die zou vrijgelaten worden, ontsnapt een langgestrafte uit de gevangenis van Vorst. De andere gevangene wordt, nadat het 'bedrog' was vastgesteld, eveneens vrijgelaten.

26/07 VERENIGD KONINKRIJK - Het ALF bevrijdt 9 geiten uit een militair onderzoekslaboratorium.

27/07 NEDERLAND - In Maarsssen worden twee auto's van Dirk Aelvoet vernietigd met boterzuur en verfabijter. Dirk Aelvoet is de medische directeur van GlaxoSmithKline, de grootste sponsor van Huntingdon Life Sciences.

28/07 GRIEKENLAND - In Athene worden twee vestigingen van McDonald's en één vestiging van Starbucks aangevallen met molotovcocktails.

28/07 VERENIGD KONINKRIJK - Het ALF vernielt hekken en omheiningen van een hertenboerderij in South Yorkshire.

29/07 FRANKRIJK - In Bure probeert een groep betogers binnen te dringen in het laboratorium van Andra (Agentschap voor het beheer van nucleair afval). Zes politie-agenten raken gewond.

31/07 GRIEKENLAND - In Athene laat de groep Actie voor Revolutionaire Bevrijding een artisanale bom (twee gasflessen) ontploffen voor het kantoor van de sociaal-democratische partij PASOK. De actie wordt opgedragen aan Christoforos Marino, een anarchist die in juli 1996 overleed in verdachte omstandigheden onder het bewind van PASOK-minister Gitonas, wiens secretariaat in het kantoor gevestigd was.

1/08 VERENIGD KONINKRIJK - Het ALF eist de verantwoordelijkheid op voor 7 valse bommeldingen op thuisadressen van functionarissen van bedrijven die banden hebben met vivisectie-instituut Huntingdon Life Sciences.

3/08 BELGIË - In Antwerpen, langs de A12, worden zeven bussen van het bedrijf De Decker & Van Riet dat in onderaanneming werkt voor de Lijn en voor Sabena en de omliggende bushokjes gevandaliseerd. Daarnaast krijgen ook drie garages (Mercedes, Citroën en Smart) bezoek: meer dan 40 wagens worden beschadigd. De schade wordt op meer dan 100.000 euro geraamd.

3/08 VERENIGD KONINKRIJK - Het ALF brengt opnieuw een bezoek aan hondenrenbaan Armadale Stadium: elektriciteitskabels worden doorgesneden, toiletten worden onder water gezet en machines worden gesaboteerd.

4/08 SPANJE - In Madrid wordt de ingang van het gebouw van de Circulo Catalan gesaboteerd in solidariteit met de 3 gevangenen die in februari 2006 in Barcelona werden gearresteerd op beschuldiging van verwondingen aan politie-agenten na een rel voor een kraakpand.

4/08 SPANJE - Twee auto's van mensen die werken voor in een fokbedrijf voor vivisectie worden gevandaliseerd.

5/08 FRANKRIJK - In Marseille wordt het kantoor van een verkozene van de PCF (Franse 'communistische' partij) aangevallen met molotovcocktails.

6/08 FRANKRIJK - In Cluses wordt Jean-Paul Frison-Roche, een verkozene van de fascistische partij Front National, door een jongere neergestoken met een mes.

6/08 SPANJE - Er wordt een wagen van UPS (koerierbedrijf dat werkt voor HLS) gesaboteerd nabij Zaragoza.

6/08 VERENIGD KONINKRIJK - De hekken en omheiningen van Wensleydale Wild Boar Breeders, vlakbij Thornton Steward, worden vernield door het ALF.

10/08 BELGIË - In Sint-Niklaas wordt het vleeswarenbedrijf Jottier aan het Europark-Noord in brand gestoken, de nagelnieuwe 'productie-eenheid' brandde volledig uit.

11/08 FRANKRIJK - In Montigny-lès-Metz wordt een basisschool in brand gestoken. Een deel van het gebouw brandt uit. De brandstichters gaan eveneens aan de haal met wat duur materiaal.

13/08 BELGIË - In de provincie Antwerpen wordt het stadion van de voetbalclub Westerlo gevandaliseerd. Er wordt voor 15000 euro schade aangericht.

16/08 VERENIGD KONINKRIJK - Twee transportcamions van een slagerij en van een visbedrijf worden gesaboteerd door het ALF.

20/08 BELGIË - In de Kempen worden twee auto's in brand gestoken.

20/08 BELGIË - 28 gevangenen ontsnappen uit de gevangenis van Denendermonde. De dagen daarop worden er 9 terug van hun vrijheid beroofd.

21/08 BELGIË - In de leraarskamer van het Koninklijk Atheneum in Beveren wordt brand gesticht. De leraarskamers brandde uit, de rest van het gebouw liep rook- en waterschade op. De politie vermoedt dat het verband houdt met de nakende herexamens.

22/08 België - In Anderlecht worden 's nachts 3 auto's in brand gestoken.

22/08 BELGIË - Uit de gevangenis van Verviers ontsnappen twee gevangenen. Eén van de voortvluchtigen wordt enkele uren later terug ingerekend.

22/08 VERENIGD KONINKRIJK - Het ALF brengt een bezoek aan hondenrenbaan Bedwellty Greyhound Stadium in Wales. Elektriciteitskabels worden doorgesneden, gebouwen worden gevandaliseerd,...

23/08 BELGIË - In Anderlecht worden opnieuw auto's in brand gestoken.

23/08 DUITSLAND - In Schurwald worden meerdere jachthutten vernield door het ALF.

27/08 BELGIË - In de sociale woonwijk Klein Rusland in Zelzate werd een nieuw dienstencentrum van het OCMW geopend. Diezelfde nacht wordt het glazen portaal van het gebouw ingesmeten en worden verkiezingsborden in de omgeving vernield.

25/08 BELGIË - De grote promotiestropop van de Dag van de Landbouw in Peer wordt in brand gestoken.

Repressie tegen anarchisten uit Rovereto, Italië

Op 10 juni 2006 vroeg de procureur van Trento, Storari, de arrestatie van Juan, een anarchistische kameraad uit Trento. Hij wordt beschuldigd van de brandstichting op 26 februari 2005 tegen het bedrijf Trentino Servizi. Deze actie werd opgeëist in solidariteit met een Mapuche gevangene uit Chili. Bij deze gelegenheid ontwikkelde het parket de these van een subversieve vereniging in Rovereto, die gericht is tegen Juan en verschillende andere onbekenden (‘Operatie 1001’) die verantwoordelijk zouden zijn voor verschillende aanvallen op banken, moto’s van carabinieri’s, GSM-zendmasten,... die de laatste jaren in Rovereto plaatsgevonden hebben.

Een rechter had de vraag van de procureur verworpen, het beroep vond plaats op 7 juli. In tussentijd werd Juan in de nacht van 27 op 28 juni samen met drie anderen gearresteerd tijdens een

bewogen identiteitscontrole. Op 1 juli werd hij veroordeeld tot 9 jaar gevangenis en opgesloten (samen met Mike, die 10 maanden kreeg). Op 7 juli 2006 verwierp het tribunaal voor herziening de beschuldiging van subversieve vereniging (270bis) voor de brandstichting van februari 2005, en weerhield alleen tegen Juan de beschuldiging van “schade met terroristische doeleinden.” De wet voorziet voor dit delict tot 4 jaar gevangenis. Mike en Juan worden op dezelfde dag overgeplaatst van de gevangenis van Rovereto naar Vicenza. De elementen van het dossier 1001 hebben eveneens de enorme ontplooiing van middelen tegen de anarchisten van Rovereto in de hele stad aan het licht gebracht : schaduwoperaties, microfoons in voertuigen en huizen, miniatuurcamera’s verborgen in telefoons, nabij ‘gevoelige’ objectieven of verborgen tegenover woonplaatsen in kasten van Italia Telecom,...

Verklaring van Mike en Juan *Vanuit de gevangenis van Rovereto*

Wij hebben jullie wetten niet per toeval gebroken, maar wel door de keuze te maken die ons ge-weten en hart ons ingeeft. Wanneer wij weigeren onze identiteitspapieren te tonen, bevestigen we onze weigering van autoriteit en uiten we onze solidariteit met alle mensen die in tegenstelling tot onszelf niet de mogelijkheid hebben om te kiezen, maar gedwongen zijn weg te lopen om aan opsluiting te ontsnappen.

- Wij willen het volgende in herinnering brengen:
- Patrick, die gedwongen was zijn papieren te vervalsen om bij zijn moeder te kunnen blijven.
 - Ali, die recentelijk gedeporteerd werd uit Italië nadat hij gehanteerd en verplicht was om te kiezen tussen Italië verlaten of opgesloten worden in de gevangenis.
 - We denken aan de jongen die zich in het vrieswater van de Adige wierp in januari om te ontsnappen aan de carabinieri van Trento, en wiens lot nog altijd onbekend is.
 - We denken aan zij die opgesloten zitten, gefolterd worden en sterven in de Italiaanse asielkampen en in de asielkampen over de hele wereld. - We denken aan zij die in deze rechtbanken veroordeeld worden omdat ze een blad papier niet hebben, een blad papier dat geen leven waard is.
 - We denken aan alle naamloze mensen die vermoord werden door het racisme en de onverschilligheid in deze maatschappij.

We zijn ervan overtuigd dat de weigering op grote schaal om identiteitspapieren te tonen actieve solidariteit impliceert met zij die geen papieren hebben of deportatie- en uitwijzingsbevelen gekregen hebben, en daarom blijven we ‘niet vatbaar voor berouw’ (1) tegenover jullie beschuldigingen, straffen en gevangenschappen.

Mike en Juan Vanuit de gevangenis van Rovereto, 30 juni 2006

(1) *Insuscettibili di ravvedimento (niet vatbaar voor berouw) : formulering die gebruikt werd door de fascistische inlichtingendiensten om verdachten die voor hun definitief ‘niet te recupereren’ waren te omschrijven.*

De evidente en occulte manœuvres van de repressie. *De duizend-en-één pogingen van Storari*

Het duo ROS [onderzoeksdienst van de carabinieri]-Storari lapt het ons opnieuw. Op 10 juni laatstleden vroeg de procureur van Trento de opsluiting van een anarchist uit Rovereto. Hij beschuldigt onze kameraad ervan een brandstichting te hebben gedaan en deel uit te maken, samen met verschillende onbekenden, van een “subversieve organisatie met terroristische doeleinden en ter subversie van de democratische orde” (het onmisbare artikel 270bis). Omdat de rechter van de vrijheden zijn vraag verworpen heeft, zal er op vrijdag 7 juli voor het tribunaal van herziening van Trento een hoorzitting plaatsvinden over het beroep dat de procureur ingediend heeft.

De basis van deze nieuwe operatie – genaamd ‘Duizend-Eén’ – is het gewoonlijke theorema dat de ROS sinds jaren probeert te construeren. De gedreven dienaars van de Staat warmden de oude soep van procureur Marini uit Rome op, en wilden aantonen dat de anarchistische realiteit – in Rovereto, in dit geval – “gestructureerd is op een heterogene en verdeelde manier volgens het schema van het dubbele niveau (een evident niveau en een occult, praktisch illegaal, niveau).” Na het gewoonlijke en onhandige knippen en plakken over ‘affiniteitsgroepen’, ‘basiskernen’, ‘informele organisatie’,... en na vele publieke initiatieven (vergaderingen, samenkomsten, betogingen,...) en enkele tientallen brandstichtingen en andere aanvallen (tegen banken, zendmasten, multinationals, voertuigen van de carabinieri,...) geciteerd te hebben, was dit de bittere conclusie van het duo : “Terwijl de mensen die deelnemen aan het publieke niveau gekend zijn, zijn zij die zich schuldig gemaakt hebben aan gewelddadige acties voor ons onbekend gebleven.” En dat ondanks de gebruikte mid-delen (schaduwoperaties, microfoons in auto’s en huizen, verborgen camera’s,...).

Dus ? Het is simpel : aangezien ze er niet in slagen om de auteurs van bepaalde praktijken te indi-vidualiseren, proberen ze zij die hen openlijk verdedigen een slag toe te brengen. En zo wordt het

vermelden van directe acties op pamfletten en in kranten, of het bevestigen van de zin en de juistheid ervan, “het opeisen van de acties”, en ze dus begaan te hebben als “organisatie.” En zo worden de “anarchisten uit Roverto” dus een “letterwoord, bijna een sociale reden.” Het is alleen maar zo dat ze voor iedereen een “subversieve vereniging” kunnen klaarmaken.

De ROS en de procureur proberen een actie aan een kameraad aan te wrijven maar, aangezien ze niet kunnen beweren dat hij al de acties die vermeldt worden in de ordonnantie alleen begaan heeft, willen ze hem gelijktijdig ook aankleden met een 270bis “bestaande uit mensen die op dit moment nog niet geïdentificeerd zijn.” Het is met zulke inquisitie-methodes dat vele kameraden aangeval-len zijn en aangevallen worden in een deel van Italië. Tegenover deze repressieve pogingen, beves-tigen wij zoals altijd onze solidariteit met allen die de macht onder al haar vormen en gedaanten aanvallen, net zoals ons verlangen – oh ja, zo evident – om een wereld die ons naar een ecologische en sociale collapsus voert te subverteren.

Anarchisten uit Rovereto en Trento 6 jult 2006

Nogmaals... *Tweede brief van Mike en Juan uit de gevangenis van Vicenza*

“Ik heb geprobeerd om geen berekeningen als student handel of boekhouder te maken, waarbin-nen de genereuze elans van mijn hart, mijn emoties, mijn gevoelens, de spanningen vallen op te sluiten of te verminderen. Ik heb ze zich daarentegen laten optreden zoals ik het op dat moment verlangde en aanvoelde.” Een kameraad opgesloten in Sollicciano

...de anarchisten worden beschuldigd van ‘terrorisme’. Deze keer heet de procureur Storari, deze keer, na Rome, Cagliari, Lecce en Pisa proberen ze het ook in Rovereto. Ook deze keer worden de acties die zich richten tegen precieze symbolen die dit systeem in leven houden, gebrandmerkt met het woord ‘terroristisch.’ Ook deze keer veroordelen wij deze acties niet, integendeel. Wij groeten nog een keer meer de aanvallen die daar uitgevoerd worden waar de logica van de uitbui-ting van de mens door de mens, van de dieren door de mens en van de vernietiging van de Aarde blijft voortbestaan. Elke dag worden miljoenen mensen opgesloten, gefolterd en gemassacreerd in de gevangenschappen, lagers [kampen] en asielcentra. Alle dagen worden talloze mensen ziek door de vervuiling, of die nu veroorzaakt wordt door fabrieken, kerncentrales, antennes of genetische experimenten. Alle dagen sterven mannen, vrouwen en kinderen door de bombardementen van de ‘vredesmissies’. Alle dagen worden rivieren, valleien, meren en bergen vernietigd in naam van de winst. Elke dag worden alsmear meer personen bespionneerd tot in hun meest intieme momenten in naam van een alsmear meer absolute sociale controle. Elke dag proberen ze, in de schaduw van de kazernes en gevangenschappen, ons te doen knielen door hen te raken die weigeren het hoofd te buigen tegenover dit alles.

DAT IS DE STAAT, DAT IS HET TERRORISME.

De verschillende politiekers, de verscheidene Storari’s, ondersteund door de bazen, de ordetroepen en de pers met al haar aasgieren, verdedigen en doen deze stand van zaken voortbestaan. Voor ons begaat ieder individu die schade toebrengt aan zij die deporteren, die de gevangenschappen aanvalt, die de kazernes aanpakt, die met de vinger wijst naar de partijen die verantwoordelijk zijn voor de verschillende beruchte wetten, die de banken en het geld vernietigen, die een zendmast neerhaalt, die barricades opwerpt om de plundering van het milieu te verhinderen, die met alle middelen die hij nodig acht zich verzet, EEN DAAD VAN VRIJHEID.

Elke vorm van slachtoffer-isme jagen we met stampen weg, wij weigeren onszelf schuldig, en nog minder onschuldig, te noemen. We laten het over aan de drek die zetelt in het paleis dat zich ‘Justitie’ laat noemen om hun hoofden te breken over de spookachtige min of meer zichtbare ver-enigingen.

Nogmaals schreeuwen we : DE TERRORISTEN, DAT ZIJN DE STATEN Nogmaals : SOLIDA-RITEIT MET ALLE GEVANGENEN Nogmaals : DIRECTE ACTIE

Vanuit de gevangenis van Vicenza, twee punk-hc schurken,
Juan en Mike 18 juli 2006

[Deels vertaald uit Cette Semaine, <http://cettesemaine.free.fr>, overgenomen uit Uitbraak, be-richten uit de strijd tegen de gevangenis, n°4, september-oktober 2006, Anarchist Black Cross Antwerpen & Gent]

AnarGENDA

ANTWERPEN		
kafee Den Hopsack	1ste vier dagen v/d maand	Infotheek - 21.00 tot 23.00
Anarchistisch Buurthuis 't Kievitje	elke woensdag	benefietmaaltijd - 18.00 (vanaf 20 september)

GENT		
AC 't Assez	elke maandag	Infomania - info-avonden om 20.00 (voor programma zie www.anarchie.be/infomania) (gratis internet tijdens de openingsuren)
	elke woensdag	Volxkeuken - vanaf 20.00
	elke vrijdag	Resto Resto - met soep en dagschotel - 19.00 Vluchtelingen Café - 21.00, Café door Nigeriaanse/Algerijnse vluchtelingen om andere vluchtelingen te ondersteunen
Annonciadenstraat 16	elke woensdag en zaterdag	Anarchistische Infotheek - alternatieve en gratis bibliotheek van boeken, tijdschriften, brochures, affiches, video's, dossiers,... - woensdag 14.00 - 18.00; zaterdag 14.00 - 17.00
L'Enfant Terrible	elke dinsdag	100% Plantaardige Buurtkeuken - 19.00 tot 21.00
Ivago	elke zondag	Volxkeuken - 20.00

BRUSSEL		
Rue de Dublin 22, Ixelles	elke dinsdag	open vergadering van CRER (Coördination contre les Rafles, les Expulsions et pour la Régularisation) - vanaf 18.30
Centre Libertaire	elke 1e zaterdag v/d maand	Permanentie van het Centre Libertaire - 15.00 tot 17.00
	elke zondag	Passe Muraille - Radio-uitzending Radio Air Libre op 87.7FM om 18.00
Justitiepaleis	zaterdag 16 september	Betoging tegen de justitie met twee snelheden, tegen de discriminatie van het gerecht en tegen het racisme binnen de instituties. - 14.00
Brussel-Noord	zaterdag 23 september	Herdenkingsbetoging voor Semira Adamu - 14.00

LEUVEN		
Villa Squattus Dei	elke woensdag	Volxkeuken - koken vanaf 15.00, eten rond 18.30 aan vrije bijdrage (richtprijs 1,5 pleuro)
	woensdag 6 september (na de volxkeuken)	• korte lezing over de repressie in de Spaanse Staat • om 20.00 STIPT: Optredens: Hörror (d-beat uit Barcelona) - Antitedax (punk uit Madrid) - Tinitus (melodische crust uit Merelbeke-city langverwachte EERSTE OPTREDEN!) – schade: 3 pleuro
	<i>Tijdens alle activiteiten in Squattus Dei: weggeefwinkel (neem wat je nodig hebt!) en Info-teek (bibliotheekje met info over anarchisme, feminisme, dierenbevrijding,...) nieuw telefoonnummer skwattus: 0485/02.14.86</i>	

HASSELT		
De Kraakvestingsmaatschappij (Boomkensisstaat 170)	elke woensdag dinsdag & vrijdag	Volxkeuken Tabasta - vanaf 18.00 Vrije Markt - vanaf 14.00 - In de vrije markt plaatsen we al het voedsel dat wij over hebben. Dat vergaren we door 2 x per week naar de markt te gaan. De vrije markt werkt volgens het principe van 'de vrije bijdrage'.

De doorgeefwinkel is open tijdens de vrije markt en de volxkeuken. De doorgeefwinkel is de enige winkel in Hasselt waar je niet kan stelen.
Het nieuwe adres en activiteiten van de Hasselse krakers: De Kraakvestingsmaatschappij - Boomkensisstaat 170, 3500 Hasselt - dekraakvestingsmaatschappij@hotmail.com

MALDEGEM		
Boogaarde 57 9990 Maldegem	elke vrijdag	Volxkeuken

STUUR TIJDIG JE ACTIVITEITEN DOOR!
BIJ VOORKEUR VIA E-MAIL NAAR AGENDA@DENAR.BE

GENT: A.C. Assez : Sparrestraat 1A, 9000 Gent (wijk Brugse Poort) -- Palinghuizen : Palinghuizen 144, 9000 Gent (bij Westerbegraafplaats) -- Ivago : Staaksenstraat, 9000 Gent -- Anarchist Black Cross Gent : PB 40, 9000 Gent 2, België; abc_gent@yahoo.com ; http://www.geocities.com/abc_gent/ ; rek. 001-3364945-91 -- De 3 Charels : Leiekaai 318, 9000 Gent -- Vluchtelingen Aktie Komitee - VAK: Sint-Pietersnieuwstraat 45, 9000 Gent; tel 0485/20 33 26, fax 09/264 35 7; info@vluchteling.be , www.vluchteling.be -- Infotheek : Annonciadenstraat 16, 9000 Gent; www.anarchie.be/infotheek -- L'enfant Terrible : Wispelbergstraat 3 -- ANTWERPEN: kafee Den Hopsack : Grote Pieterpotstraat 24, 2000 Antwerpen -- Het Badhuis : Burchtgracht 14, 2000 Antwerpen -- Feministisch Café Poppesnor / CC Berchem : Driekoningenstraat 126, 2600 Berchem; fcoppesnor@collectifs.net ; http://www.feminisme.be/fcoppesnor/ -- Anarchist Black Cross A'pen : reknr. 000-3244460-04; abc.antwerpen@gmail.com ; post (zonder naamvermelding!) PB 60, 2018 Antwerpen 6 -- BRUSSEL: Universele Ambassade : F. Rooseveltlaan 66, 1050 Brussel; info@universal-embassy.be ; www.universal-embassy.be -- Centre Libertaire : Rue des Foulons 47, 1000 Brussel; http://www.anarchie.be/centrelib/ -- Cinema Nova : Arenbergstraat 3, 1000 Brussel - www.nova-cinema.org BRUGGE: De Zandberg : Daverlopark, Assebroek -- Uitgezonderd -- Lappersfront : Kazernevest 67, 8000 Brugge; 0495/49 90 47; www.uitgezonderd.tk -- LEUVEN: Villa Squattus Dei: Schapenstraat 29, 3000 Leuven; sociaalcentrum@hotmail.com ; p/a PB 80, 3000 leuven 3; 0485/02.14.86 -- Pumpkin Liberation Front & Food Not Bombs Leuven : contact via sociaalcentrum@hotmail.com -- Niemendal : Onze-Lieve-Vrouwstraat 26 -- LUIK: Le Chemin Vert : Rue du Méry 20, 4000 Liège -- Casa Nicaragua : Rue Pierreuse 23, 4000 Liège; 04/3773219; info@casanica.org ; www.casanica.org -- Squat Le Tapsala : Rue de Armuriers 31, Luik -- IEPER: Vort'n Vis : Sint-jacobsstraat 3, Ieper -- GEEL: Acting Open Minds (AOM) actie- en discussiegroep: Diestseweg 134, 2440 Geel; aom@respectthepianet.com -- HASSELT: De Kraakvestingsmaatschappij: Boomkensisstaat 170, 3500 Hasselt - dekraakvestingsmaatschappij@hotmail.com - http://www.kraakvestingsmaatschappij.org -- Andere: Feministisch anarchistische madammen: http://www.feminisme.be/fcoppesnor/ -- Think Pink : http://www.thinkpink.be.tf -- Kokkerellen : www.anarchie.be/kokkerellen ; 0472/43 18 47 -- Zwart en Rood vzw mailorder : zwartenrood@anarchie.be ; www.anarchie.be/zwartenrood -- Websites: www.anarchie.be : portaalsite anarchistische groepen ; www.spunk.org : online bibliotheek en archief ; flag.blackened.net : internationale portaalsite ; www.infoshop.org : internationale portaalsite
--

16 september om 14u00, voor het justitiepaleis in Brussel:
Betoging tegen de justitie met twee snelheden, tegen de discriminatie van het gerecht en tegen het racisme binnen de instituties.

Je kunt De Nar niet alleen lezen, je kan haar ook uitnodigen om in levende lijve plaats te nemen op de kanapee.

Wil je een gezellige babbel organiseren over De Nar en haar strijd, wil je dieper ingaan op een bepaald onderwerp dat ons nauw aan het hart ligt, wil je ons eens confronteren met de kreten van achter een vergeten muur, had je graag een info-avond of workshop georganiseerd over verzet en repressie, AMP eens om een ongezouten mening gevraagd,...? Geef ons een seintje en wij regelen graag de rest.

-- het schrijverscollectief.

DE NAR
p/a Patriottenstraat 27 - 2600 Berchem

rek. 068-2050689-39
e-mail info@denar.be
web <http://www.denar.be>

Waar vind je de Nar ?

De Nar wordt verspreid via verdeelpunten en via individuele abonnementen. Meestal is er wel een verdeelpunt bij jou in de buurt. Op alle adressen die in de agenda van de Nar staan kan je normaal gezien de Nar oppikken. Andere verdeelpunten vind je op www.denar.be

Hoe kan je de Nar thuis opgestuurd krijgen?

De Nar is normaal gezien verkrijgbaar via de verdeelpunten. Als je de Nar daarentegen graag thuis opgestuurd krijgt, dan rekenen wij daarvoor op een financiële bijdrage in de kosten. We rekenen, voor thuisverzending, 3 euro per nummer aan. Je kan ons dat bedrag (bv. 18 euro voor 6 nummers) bezorgen:

- via een geldsom in een goed gesloten omslag naar het adres van de Nar of via een storting op het rekeningnummer van de Nar. Wij trekken van het bedrag dat je gegeven hebt dan per nummer 3 euro af. We zullen je ook een briefje sturen als je krediet op is.
- via een permanente maandelijke of tweemaandelijke opdracht. Je engageert je dan om elke maand of elke twee maanden een bedrag van minstens 3 euro te storten. Wij geven hier voorkeur aan, omdat we dan onmiddellijk weten op hoeveel geld we kunnen rekenen.

Hoe kan je de Nar helpen verdelen?

Als je het ziet zitten om een bepaald aantal exemplaren van de Nar elke twee maanden te verdelen in je omgeving, dan kan je ze

- ofwel oppikken in Antwerpen, Leuven of Gent. Stuur daarvoor een briefje of een mail naar de Nar.
- ofwel opgestuurd krijgen naar een adres. We vragen je dan om de verzendingskosten van de Nar te betalen. De kostprijs hangt af van het aantal:

Aantal Narren	Kost per verzending	Per jaar (6 nummers)
5 tot 15	1,5	9
15 tot 50	2,5	15
50 tot 100	3,5	21

Moest het je niet lukken om de kosten van elke verzending te betalen, dan zoeken we samen naar een oplossing. Stuur ons dan even een briefje of een mail...

Hoe kan ik de Nar in het buitenland krijgen?

Voor individuele abonnementen buiten België rekenen we 5 euro per exemplaar aan. Je kan ons het bedrag bezorgen op dezelfde manier als bij abonnementen binnen België. De bankcodes van de rekening van de Nar zijn:

reknr. 068-2050689-39
BIC GKCCBEBB
IBAN BE13 0682 0506 8939

Voor de verdelers in het buitenland vragen we ook de verzendingskosten, zoals in de tabel hieronder:

Aantal Narren	Kost per verzending	Per jaar (6 nummers)
5 tot 15	2	12
15 tot 50	4,5	27
50 tot 100	8	48

DE NAR nr. 207
September - Oktober 2006
oplage: 3000 exemplaren